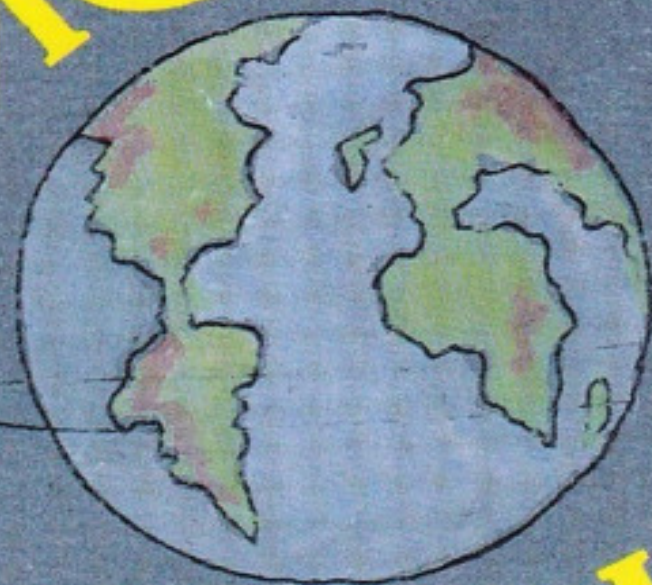

ЕВРЕЙСКИ ВИЦОВЕ

ШАЛОМ

МОРИЦ ЙОМТОВ
ЕВРЕЙСКИ ВИЦОВЕ
СЪБРАНИ И РАЗКАЗАНИ ОТ
МОРИЦ ЙОМТОВ

chitanka.info

СТАР ПРЕДГОВОР

Кои сме ние?

Във всеки случай не сме братя, скрихме се зад този псевдоним преди десетина години, когато бяхме по-млади, по-амбициозни и предпочитахме да се смеем на другите, вместо те да се смеят на нас.

Защо започнахме да пишем?

Защото, другари, едно време нямаше политехническо образование и ние се озовахме пред прага на живота съвсем боси. Сегашната младеж може да гресира коли, да поправя телевизори и радиоапарати, кранове и чешми. А ние излязохме от училище с една гола азбука. Какво може да прави човек с нея, освен да пише?

Какво сме писали?

Какво ли не: фейлетони, хумористични разкази, радиоскечове, естрадни спектакли, сценарии за мултфилми и дори за един игрален филм. Критиката го разсипа (какво да правят критиците с една гола азбука!). Но поне разбрахме, че киното си има своя специфика: когато филмът стане лош — виновен е сценарият, когато стане хубав — филмът е на режисьора.

От какво сме доволни и за какво ни е мъчно?

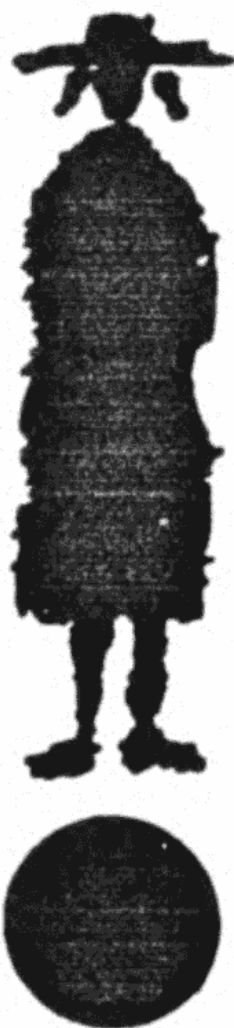
Доволни сме, че работим заедно. Всеки от нас се чуди какво ще прави, след като другият умре.

Мъчно ни е, че въпреки че пишем заедно хумор, въпреки че единият от нас е „загадъчна славянска душа“, а другият „загадъчна еврейска душа“, никой още не е казал, че сме като Иля Илф и Евгени Петров.

София, 1967 г.

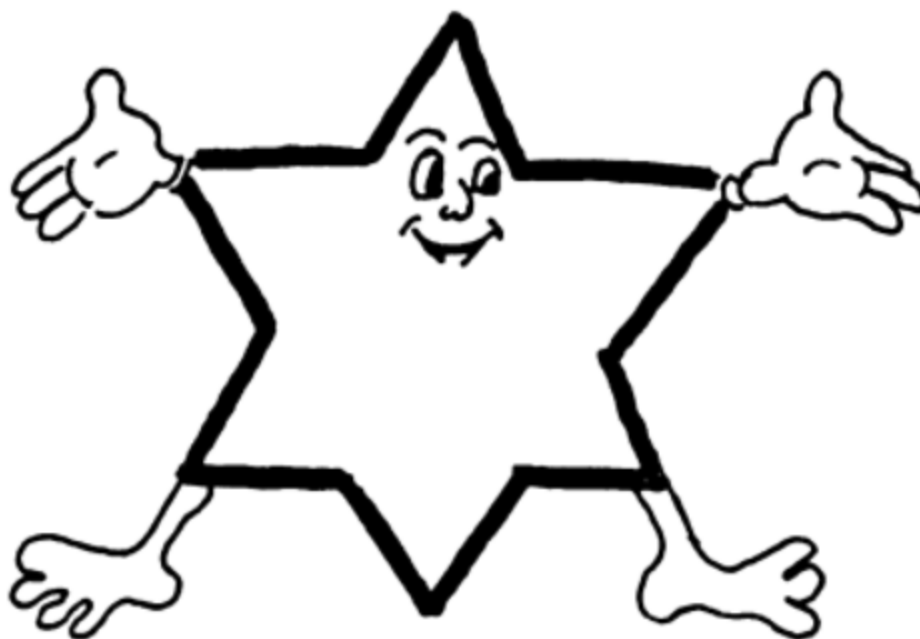
Братя Мормаревци, Предговор към „Храни куче, за да лае“

ЕВРЕЙСКИ ВИЦОВЕ

ПИСМА

ПИСМО ДО ОТВЪДНОТО

Мили Мориц,

Бяхме планирали с тебе тази книжка да започне с три предговора, един от Братя Мормареви, тоест от двама ни, един от тебе и един от мен. Уви. Господ намери за необходимо да те прибере. Както обичаше да казваш „Ако Господ живееше на земята, хората щяха да му изпочупят прозорците“. Търсих го след смъртта ти, няма го, иначе щях да свърша тази работа.

Надявам се, че еврейските вицове, които ти с такава любов разказваше и събираше, ще накарат много хора да се смеят и да се замислят. И да попият поне част от философията им. Спомняш ли

си: „Не взимай живота много навътре, никой не е излязъл от него жив!“.

Така е!

Преди време те сънувах. Викаше ме при себе си. Ще дойда, но не ми се ще да бързам. Също като онзи евреин, който, когато се скрил от дъжда в евангелистката църква, попаднал на блестяща проповед, която завършила с думите: „Който иска да отиде в Царството Небесно, нека стане прав!“. Само евреинът останал седнал. „Не искаш ли да отидеш в Царството Небесно?“ — попитал го проповедникът. „Искам, но не бързам!“ — отвърнал евреинът.

Много мъдрост има в еврейските вицове и чрез тебе успях да се докосна до нея. Ако Горе намериш Господ, след като му изпочупиш стъклата, благодари му от мое име за четиридесетте години, които прекарахме заедно.

Твой:

ПИСМО ОТ ОТВЪДНОТО

Мили Марко,

След моето писмо ще е необходимо да намериш още нещо вместо предговор, за да станат общо три вместопредговора.

Пиша ти набързо, ще разбереш защо. Нека първо да обясня някои еврейски понятия, които присъстват във вицовете, но са непонятни за незапознатите с израелтянството.

ПЕСАХ е празникът, който отбелязва спасението на евреите от робството им в Египет. Празнува се 8 дни. Вместо хляб се яде маца — безквасен хляб.

ПУРИМ, или празник на „Жребия“ отбелязва неуспешния опит на Аман да унищожи евреите. (Аман е тук, всеки ден играя табла с него.) На този празник децата се маскират, а възрастните добре се черпят, тоест маскират се и те, но по един по-приятен начин. Това е

единственият празник, в който пиенето и даже напиването е не само позволено, но се и поощрява.

ТОРА — това са първите пет книги от Библията, които православните наричат Петокнижие.

ТАЛМУД е сборник от правила и предписания, който урежда религиозните, правните и битовите отношения на вярващите евреи.

Често сме си мислили как ли ще да е Горе. Съвсем различно е.

Тук, Горе, всеки трябва да сърба това, което е дробил там, Долу. Длъжен съм всеки ден по сто и двацет часа (горе-долу — 10 земни часа), да гледам филмите, които заедно правихме, и още осемдесет часа да чета това, което заедно писахме. Добре че Оберфилмфюрерът е еврейче и в работно време често играем на американски белот.

Предупреди приятелите кинематографисти да не правят глупави и скучни филми. Предупреди и писателите — прошка няма! Ако можеше да зърнеш само тези, които зорлем се напъваха да пишат, как се напъват сега да си четат глупостите. Мъртви да ги оплачеш от смях! (Сталин си чете пълните събрани съчинения, представяш ли си?)

Приключвам, защото тръбата свири за кино.

Твой:

ПП — Господ е много умен, значи е еврейн. Къщата му е без стъкла, как да му ги счупи човек?

ГОСПОД

Само един Бог,
а толкова много Врагове!

* * *

Господ може би обича бедните, но помага на богатите.

* * *

Каквото върши Господ, то е най-добро... По всяка вероятност.

* * *

Господи, помогни ми! Ако не, ще се обърна към чичо ми в Ню Йорк.

* * *

Мили Господи, знам, че ще ми помогнеш, но защо не ми помагаш и докато ми помогнеш?

* * *

Господи, помагаш на чужди хора, защо не помогнеш и на мен?

* * *

Ако Господ живееше на земята, хората щяха да му изпочупят прозорците.

* * *

О, Господи, не ни наказвай с всичко, което знаеш, че можем да изтърпим.

* * *

Господ оставил незавършена северната част на земята и казал: „Който претендира, че е Господ, нека оправи тази част!“

* * *

Евреин имигрант пристига с кораб в Хайфа веднага след образуването на израелската държава. На брега е горещо като във фурна, растителност почти няма, навсякъде пясъци и на всичкото отгоре се водят престрелки с арабите. Имигрантът вдига очи към небето:

— Господи, щом си решил да ни подаряваш чужда земя, защо да не е поне Швейцария?

* * *

Дъждовен ден. Евреин минава край една колбасница и вижда на витрината апетитно парче шунка. Поколебава се, грях е да се яде свинско, но все пак влиза и пита колко струва.

В това време блясва светкавица и се чува страхотна гръмотевица. Евреинът излиза от магазина, обръща очи към небето и казва:

— Но, Господи, аз само питах колко струва!

* * *

Млад модерен равин се събудил една събота сутрин и понеже времето било много хубаво, тъкмо за голф, съобщил в синагогата, че е болен.

На игрището видял, че няма други евреи, и спокойно започнал играта. Един от ангелите го забелязал и веднага казал на Господ.

— Жестоко ще го накажа! — заканил се Господ.

Събрали се ангелите да видят Божието наказание. За тяхна изненада, вместо да почне да играе лошо, равинът демонстрирал перфектна игра. Изпращал топката точно където трябва, успявал да я вкара в дупката с един удар, въобще играел по-добре от световен шампион. Смутени, ангелите отишли при Господ:

— Това ли е наказанието ти, Господи? Та той играе като Бог!

— Играе — казал господ, — и се къса от мъка, че няма нито кой да го види, нито може да се похвали на някого: кой ще му повярва, че е посмял да играе в съботен ден!

* * *

— Защо пушиш? — попитал равинът дебел богаташ. — Знаеш, че това е грях!

— Прядох и пуша, за да смеля по-бързо обяда си — бил отговорът.

Малко по-късно равинът видял мършав бедняк, който също пушел.

— Не знаеш ли, че това е тежък грях? Защо пушиш? — попитал и него равинът.

— За да забравя, че съм гладен!

— Боже, Всевишни! — отправил взор към небесата равинът. — Къде е правдата ти? Ако дебелият, богат човек бе поделил обяда си с бедняка, и двамата сега щяха да са по-доволни, по-здрави и, разбира се, и през ум нямаше да им минава да пушат.

* * *

Барни Васерман, собственик на вестник, се прибирал вкъщи след тежък ден. Завалил пороен дъжд. Прогизнал до кости, той се скрил в една църква.

Евангелистки свещеник увещавал събраните да приемат евангелистката вяра. Барни бил възхитен от красноречието и искреността на проповедника, който завършил проповедта си с

призова: „Тези, които искат да влязат в Царството Небесно, нека станат!“.

Всички, с изключение на Барни, се изправили.

— Братко! — провикнал се свещеникът. — Нима не искаш да влезеш и ти в Рая?

— Искам, но защо да бързам? — отвърнал Барни.

* * *

Било през лятото. Птички прехвърчали в небето, крави преживяла спокойно на ливадата, а двамата старейшини на градчето се любували на пасторалната гледка и обсъждали чудесата на природата.

— Загадка са хрумванията на Твореца — казал единият. — Ето, например, птиците и кравите. Птичката е малка и нуждите ѝ са скромни. Въпреки това Той ѝ е дал крила и тя има достъп както до небето, така и до земята. Не мога да разбера защо Бог, в безкрайната си мъдрост, не е дал криле на кравата.

Точно в този момент едно птиче прехвъркнало и се изцвъкало на главата му.

Смутеният мъдрец се избърсал бързо с ръкава си и отправяйки поглед към небето, промълвил:

— Сега вече знам, Господи!

* * *

Поляк отишъл при шивач евреин и си поръчал панталон.

След седмица поръчката не била готова. Шивачът казал на поляка да дойде следващата седмица. Така, седмица след седмица, минали шест месеца. На края на шестия месец панталонът бил готов. Когато го плащал, полякът не се стърпял и казал на шивача:

— Що за човек си ти? Вашият Бог направи света за шест дни, а ти един панталон — за шест месеца.

— Да, но вижте света на какво прилича, а вижте панталона, който съм ви ушил.

РАВИНИ И ДРУГИ СЛУЖИТЕЛИ НА БОГА

РАВИНИ И ДРУГИ СЛУЖИТЕЛИ НА БОГА

Ако брадата правеше равина,
и козелът щеше да е равин.

* * *

Един известен равин бил поканен да проповядва в съседно еврейско градче. Не му се вървяло пеша дотам и се обърнал към съседа си файтонджия да го откара.

— Добре — съгласил се той, — но имай предвид, че от кончето си вадя прехраната, а то е старо и слабо, така че по нанаторницата ще трябва да слизаме от файтона, за да не го измъчваме.

Тръгнали. Още на излизане от града имало стръмнина и двамата слезли. Като стигнали на върха, равинът поиска да се качи, но файтонджията възразил:

— Сега почва нанаторнице, и двамата сме тежки, файтонът ще бутне кончето, то няма да може да ни удържи и ще се пребие.

Така нагоре, надолу двамата извървели почти цялото разстояние. Като стигнали пред синагогата, равинът платил на файтонджията и му казал:

— Ясно ми е защо аз тръгнах за тук — трябваше да произнеса проповед. Ясно ми е защо дойде и ти — трябваша ти пари. Но защо взехме кончето?

* * *

Петък сутрин в еврейската община се явил непознат, добре облечен човек и заявил на равина:

— Раби, моля за услуга. От друг град съм, дошъл съм по търговия и нося със себе си 1000 златни рубли. Понеже утре е събота и е грех да се борави с пари, може ли да ги оставя във вашата каса до неделя?

— Разбира се — отговорил равинът, — ще извикам общинарите, те ще бъдат свидетели.

Въпреки увещанията на непознатия, че му имал пълна вяра, равинът извикал общинарите и пред тях заключил парите в общинската каса.

В неделя сутрин пристигнал непознатият, поздрави най-учтиво и зачакал.

— Какво ще обичате? — попитал го равинът.

— Как какво? Нали бях тук в петък, оставих Ви 1000 златни рубли. Вие извикахте общинарите за свидетели и поставихте парите в касата.

— Така ли? — учудено казал равинът и повикал общинарите.

— Този господин — казал им той — разправя, че бил идвал тук, оставил ми някакви пари, а вие сте били свидетели. Някой да си спомня нещо такова?

Всички в хор отговорили, че такова нещо няма, и равинът ги освободил. Когато си отишли, без да каже дума, той извадил ключа на касата, отворил я, взел парите оттам и ги върнал на човека.

— Защо направихте това? За малко щях да получа удар!

— За да видите с какви хора си имам работа всеки ден — спокойно му казал равинът.

* * *

В полски град ксендзът и равинът били близки приятели.

Един ден равинът помолил ксендза да му позволи да присъства на изповед — много му било интересно да види как става това.

Свещеникът се съгласил и пуснал при себе си в тъмното помещение равина.

Пристигнала жена, почукала и когато свещеникът ѝ отворил прозорчето, казала:

— Отче, съгреших, дойдох да се изповядам.

— Какъв ти е грехът?

— Прелюбодеяние.

— Колко пъти?

— Един път.

— Ще кажеш „Отче наш“ десет пъти, ще внесеш 100 злоти за църквата и ще ти е простено.

След малко пристигнала втора жена.

— Съгреших, отче!

— Какво?

— Прелюбодеяние, два пъти.

— Ще кажеш 20 пъти „Отче наш“, ще внесеш 200 злоти за църквата и ще ти е простено.

В това време телефонът позвънил и ксендзът станал да види кой го търси. Равинът решил, че вече му е ясно всичко и заел мястото му:

— Какво си съгрешила, дъще? — попитал следващата изповядваща се.

— Прелюбодеяние.

— Колко пъти?

— Един път.

— Ще кажеш 30 пъти „Отче наш“, ще внесеш 300 злоти за църквата и можеш да отидеш да се чукаш още два пъти.

* * *

Шестстотин равини заминавали на екскурзия от САЩ за Израел. Веднага след като се качили на кораба, главният от тях намерил келнера и му казал:

— Ние сме шестстотин души, обслужвай ни добре и като пристигнем в Хайфа, всеки от нас ще ти даде по един долар бакшиш.

Келнерът се разсипал да се грижи за тях. Когато пристигнали на брега, застанал до трапа в очакване на бакшиша.

Минали един, двама и т.н., повечето от тях вече слезли, но никой нищо не му дал. Най-накрая пристигнал последният, бръкнал се в джоба, изкарал си портфейла и му изброил 600 долара.

Келнерът си поел дъх и казал:

— Че сте разпънали Исуса Христа, никога не съм вярвал, но ако ми кажат, че сте му извадили душата с памук, ще повярвам.

* * *

Известен равин бил поканен в едно градче да изнесе проповед. Когато пристигнал в синагогата и минал покрай първите редове, за да се качи на амвона, спрял се пред един от по-богатите енориаши и поискал от него 30 жълтици в заем. Човекът се бръкнал и му връчил парите.

Гостът-равин произнесъл чудесна реч. Когато слизал от амвона, се отправил към мъжа, който му дал парите, поблагодарил му и му ги върнал.

— Не разбирам, защо ги взе?

— Другояче говори човек, когато има пари в джоба си.

* * *

Прочутият равин Ицхак бен Йехуда бил поканен да проповядва в малко еврейско градче.

— Чудесна проповед беше — похвалили го след речта местните първенци. — По-хубава не сме слушали.

— Да бяхте ме чули какво мислех да кажа, когато идвах насам, много по-хубаво беше. Но сега, когато си тръгна за дома и почна да си мисля: и това трябваше да им кажа, и онова трябваше да им кажа, ако го бях казал, щеше да се получи най-хубавата реч.

* * *

Богат скъперник дал обявление във вестника, че е загубил портфейл с пари и ще даде 10 долара на този, който го намери и върне. Някакъв бедняк върнал портфейла и зачакал наградата. Богаташът преброил парите, 90 долара, прибрал си ги и казал:

— Значи си си взел наградата, бяха 100, а сега са 90.

Беднякът, известен като честен човек, протестираше и накрая решили да отидат при равина да реши въпроса.

— Ти колко загуби? — попитал той богатия.

— 100 долара.

— А ти колко намери? — обърна се той към бедния.

— 90.

— Значи е намерил друг портфейл — обръща се равинът към богатя. — Продължи да търсиш своя, а този дай на човека, който го е намерил.

* * *

Млад равин попитал по-възрастния си колега защо човек, като забогатее, много се променя, става горделив, егоист, скъперник.

По-старият завел младия до прозореца и го попитал какво вижда през стъклото.

— Хора, жени с деца, ученици играят, старец с бастун, зелени дървета.

— Така, а сега погледни в огледалото и ми кажи какво виждаш?

— Себе си!

— Ясно ли ти е сега? Какво е променило стъклото и го е направило огледало, в което да виждаш само себе си? Един пласт сребро!

* * *

— Нашият равин е свят човек, гладува от събота до събота.

— Не е вярно, видях го, че яде.

— От скромност е ял, никой да не знае, че не яде.

* * *

Многоуважаемият равин, известен в цялата околност като най-светия измежду светите, лежал в безсъзнание на смъртно легло. Около него се били събрали любимите му ученици и разисквали върху добродетелите на равина:

— Какво милосърдие! Какво благородство! Няма наоколо равен на него.

— Да, истински Божи човек. Никой не може да се сравни по щедрост с него.

— И какво отношение към семейството! Любящ съпруг и баща!

— А какъв учен! Кой може да се мери с него по тълкуването на Талмуда и Тората?

Скърбящите ученици замълчали. Тогава умиращият равин се обади:

— А защо никой нищо не казва за пословичната ми скромност?

* * *

Евреин развъждал кокошки за продан, но по едно време те се разболели и почнали да умират. Обърнал се той към равина за съвет.

— Ще им даваш всеки ден дъждовна вода!

След три дни човекът пристигнал пак и съобщил, че кокошките продължават да умират.

— Ще им даваш счукан овес с мляко!

И това не помогнало.

Равинът продължил да дава съвети, кокошките продължавали да измират.

Накрая евреинът пристигнал пак и попитал равина, няма ли да му даде още някой съвет.

— Съвети имам колкото искаш — отговорил равинът, — но ти откъде имаш още кокошки?

* * *

На вратата на равина се почукало. Посетителят треперел от студ във вехтото си зимно палто. Равинът го настанил до печката, дал му чаша чай.

— Изглеждаш отчаян...

— Как да не съм! След седмица е Песах, а аз нямам пари за традиционните празнични храни — месо, маца и вино. Семейството ми не може да отиде в Синагогата — всички сме в дрипи.

Равинът, също беден човечец, поклатил съчувствено глава.

— Повярвай ми, приятелю. Бог ще ти помогне. Той никога не изоставя чадата си.

Като разбрал, че и равинът не може да му помогне, нещастникът се заплакал.

— Успокой се и всичко ще се оправи. Колко ти трябва за маца, месо и вино?

— 15 рубли.

— За дрехи на жена ти и децата?

— 60 рубли.

— За нов костюм за тебе?

— 2 рубли.

— Струва ми се, че твоят проблем е решен. Вместо да се притесняваш откъде ще намериш маца, месо, вино и дрехи за семейството си, остава ти само една грижа — да намериш 97 рубли.

* * *

Попитали един равин какво би предпочел да има — пет хиляди долара или пет дъщери.

— Да не съм глупак да искам пет хиляди долара, когато знам, че няма откъде да ги имам. Но пък ако ги имам, ще ми се прииска да имам още повече — такава е човешката природа. А църковният ми сан изключва алчността. Затова бих предпочел да имам пет дъщери, още повече че имам осем.

* * *

На възрастен мъж, женен за много млада жена, се родило дете.

— Това чудо ли е? — попитал той равина.

— Ако е от тебе, чудо е. Ако не е от тебе, чудо ли е?

* * *

— Раби — казал председателят на настоятелството. — Чух, че подготвяте оставката си. Съжалявам.

— Не се безпокойте. Ще ви препоръчам човек, който сигурно ще е по-добър от мене.

— Точно това ме тревожи. Вашият предшественик разправяше същото.

* * *

Равин трябвало да обясни разликата между праведника и злодея. Ето какво казал той:

— Грешат и праведникът, и злодеят, но разликата е съществена. Докато праведникът е жив, той знае, че греша. Докато злодеят греша, той знае, че е жив.

* * *

— Защо трябва ние, евреите, винаги да носим шапка, нищо не е казано за това в Тората? — питали равина.

— Директно не е казано, но е загатнато — отговорил равинът. — Според писанията Яков от Бершева отишъл пеш до Харан. Мислите ли, че толкова праведен евреин ще върви без шапка през пустинята цял ден?

* * *

— Защо — попитал католическият свещеник равина — вашите погребения са толкова мрачни, а при нашите има знамена, музика и цветя?

— Наистина не знам, но си прав. Може би затова предпочитам да присъствам на ваши, а не на наши погребения.

* * *

Кюре и равин пътуват заедно във влака.

— Вие шунка яли ли сте? — пита кюрето равина, искайки да го провокира.

— Не съм — отговаря равинът, — нали знаете, че да ядем свинско е грях за нас.

— Все пак, признайте, на никого няма да кажа, никога ли не сте опитвали?

— Признавам, веднъж реших да опитам.

— Хубаво ли беше?

— Да.

След малко равинът пита:

— Вие с жена спали ли сте?

— Как може, нали знаете, че ни е забранено.

— Все пак, между нас да си остане, никога ли не сте извършвали този грях?

— Веднъж — признал неохотно кюрето.

— Е, кое е по-хубаво? — попитал равинът.

* * *

Кюрето се хвали на своя добър приятел равин:

— Синът ми се записа в семинарията.

— Е, и?

— Какво „Е, и“? Като я завърши, ще стане свещеник!

— Е, и?

— Ами като напредне, може и до кардинал да стигне.

— Е, и?

— Стигне ли до кардинал, може и папа да го изберат.

— Е, и?

— Абе ти да не искаш Господ да стане?

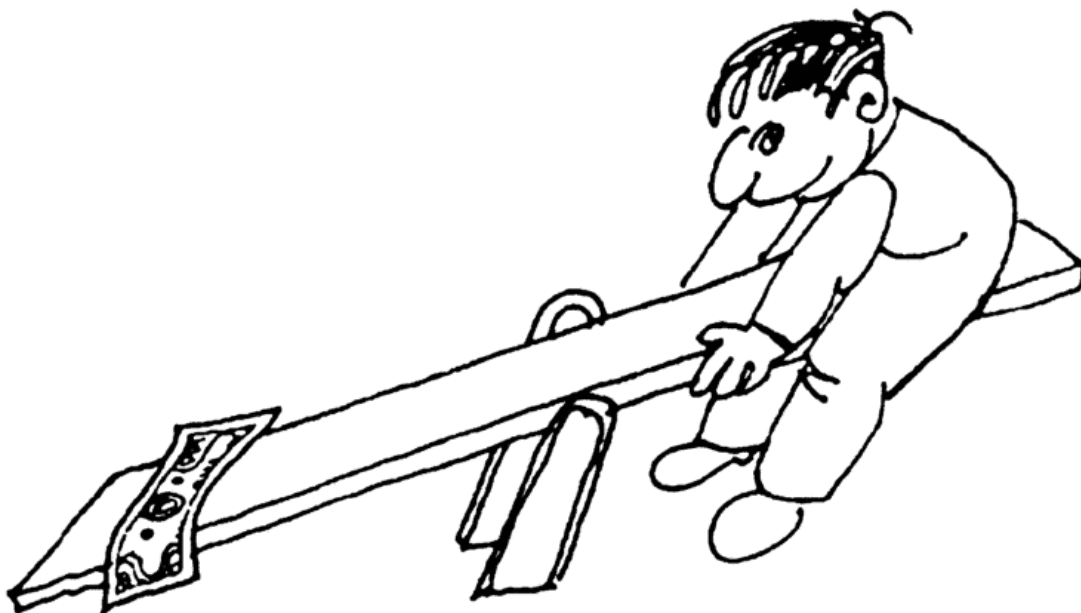
— Че какво, едно наше момче стана.

ТЪРГОВЦИ

ТЪРГОВЦИ

- Каква скорост развива тази кола?
- 195 км в час.
- Много бе!
- Че кой ви бие по главата да карате цял час?

* * *

Двама търговски пътници се срещат на гарата.

— За къде си тръгнал? — пита единият.

— За Лвов, за сукно.

— Е защо ние, евреите, винаги трябва да лъжем? Казваш ми, че отиваш в Лвов за сукно, за да си помисля, че отиваш в Пшемисле за коприна, а ти действително отиваш в Лвов за сукно.

* * *

Група евреи — търговски пътници пътуват в едно купе и се оплакват:

— Не че не си изкарваме прехраната, но нашият е много неприятен занаят. Непрекъснато трябва да пътуваш... — казва единият.

— Само в това да е белята, лошо ни приемат, карат ни да чакаме, обиждат ни — обажда се втори.

— Това е защото сте млади и неопитни — казва с достойнство възрастен евреин. — Аз вече толкова години пътувам, какво ли не са ми правила: гонили са ме, ругали са ме, изритвали са ме, но да ме обидят — никога!

* * *

Коен се връща от Будапеща и жена му го пита как е пътувал.

— Добре, само дето кондукторът беше неприятен човек. Като мина на проверка, взе да ме гледа така, сякаш нямам билет.

— Ти какво направи?

— Погледнах го, сякаш че имам!

* * *

След дълги пазарлъци на Хайми купуват нов костюм за празниците.

Малко след като Хайми, облечен в новия си костюм и родителите му напускат магазина, ливва пороеен дъжд. Новият костюм, за който продавачът твърдял, че е ушит от най-доброкачествен плат, започва да се свива. Панталонът стига до над глезените, а ръкавите на сакото — малко над лактите. Хайми се разплаква.

Възмутено, семейството се връща обратно в магазина, готово за скандал.

Като ги вижда, продавачът плясва радостно с ръце:

— Боже, колко е пораснал малкият Хайми!

* * *

Госпожа Леви избира кожено палто и се спира на боброво.

— Няма ли да се повреди при дъжд?

— Да сте виждали, госпожо, бобър да ходи с чадър?!

* * *

След като чакал дълго клиент да си плати взетия на вересия костюм, продавачът му изпратил следното любезно писмо:

„Сър, моля Ви най-учтиво да ми отговорите на следните въпроси: Кой от двама ни обеща да ми плати сметките си до първи миналия месец? Кой от двама ни не спази обещанието си? При това положение, кой от двама ни е най-долен лъжец?

Ваш: Дейвид Коен“.

* * *

Години наред селяните дразнели Исак, като му казвали, че цигарите, които сам произвежда и продава, съдържат по равно конски фъшкии и тютюн.

Когато Исак легнал смъртно болен, селяните отишли да му се извинят за подигравките.

— Не бяхте прави да ме корите — казал със сетни сили умирацията. — Тютюнът е вреден за здравето и за ваше добро правех цигарите само от конски фъшкии.

* * *

Клиентка се връща недоволна в рибарския магазин.

— Господине — жалва се тя, — този шаран е не само прекалено малък за цената си, но и мирише лошо.

— Госпожо, би следвало да ми благодарите. Ако Ви бях дал два пъти по-голям за същите пари, щеше да Ви мирише два пъти повече.

* * *

Домакиня пита продавача колко струват билетата и като разбира, че са по 80 цента кило, възмутено възкликва:

— Как е възможно! През два магазина ги продават по 70 цента.

— Ами защо не си купите от там?

— Защото току-що бяха свършили.

— Вижте какво, госпожо, когато и аз ги свърша, ще ги продавам по 40 цента кило. Уверявам Ви, че в целия град няма да намерите поевтини билета.

* * *

Производител на вино, вече на смъртно легло, разкрива тайната на своя успех на сина си, на когото оставя целия бизнес.

— Виждал си ме да наливам вода в бъчвите и вероятно си мислил, че виното става от вода. Не е така. Трябва да се слагат и по няколко чепки грозде.

* * *

— Какво си се замислил? — пита Рубин своя приятел търговец.

— Имам етичен проблем и се чудя какво да правя.

— Кажу какъв е.

— Днес дойде клиент и като плащаше, по грешка ми плати двойно повече.

— И сега се чудиш дали да му върнеш парите ли?

— А, не. Чудя се дали да задържа разликата за себе си или да я разделя със съдружника си.

* * *

Графът нарежда на слугата си евреин:

— Иди ми купи един пинчер! — И му дава 100 франка.

— Хубав ли?

— Хубав, разбира се.

— Хубав пинчер за 100 франка? Де се е чуло и видяло!

— Добре, на ти още 100.

— Е, това вече е друго — прибира парите и пита:

— А какво е това пинчер?

БОГАТИ И БЕДНИ

БОГАТИ И БЕДНИ

— Чувал съм хубави неща за вашата банка и ще ви помоля само за една гребна услуга, която няма да ви струва нищо.

— Каква?

— Да прехвърлите част от парите на ваш богат клиент на мое име.

* * *

— Ако имах парите на Ротшилд, щях да бъда по-богат от него — казва просяк на колегите си.

— Как така?

— Ами като прибавя към неговите пари и това, което си изкарвам от просия!

* * *

Просякът Менделе получавал ежемесечно милостиня от Ротшилд. Банкерът обаче полюбопитствал да узнае какво прави той с парите и пратил свой служител да го проследи. След малко служителят се върнал и съобщил, че просякът си е купил черен хайвер.

На следващия месец Ротшилд го упрекнал:

— Аз ти давам милостиня, а ти я харчиш за черен хайвер!

— Добре де, когато нямам пари, не мога да ям черен хайвер, когато имам пари, не бива да ям черен хайвер. Кога, за Бога, да ям черен хайвер?

* * *

Градският banker бил събуден в шест сутринта от настойчиво звънене. Скочил — на вратата стоял просяк.

— Какво нахалство! — извикал bankerът. — Ти даваш ли си сметка колко е часът?

— Господине, аз не Ви казвам кога да отваряте bankата си, моля Ви не определяйте и Вие кога аз да започвам работа.

* * *

Просякът Менделе се явил при Ротшилд и поискал настойчиво да се увеличи ежемесечната му милостиня, тъй като получил язва на

стомаха и трябвало да отиде на лечение в Карлсбад.

— Та това е най-скъпият курорт — възразил Ротшилд.

— За моето здраве нищо не ми е скъпо! — казал Менделе.

* * *

Просякът Хайми се явил при касиера на еврейската фирма, от която редовно получавал определена сума за милостиня. За голямо свое учудване получил с 20% по-малко от обикновено.

— Защо така? — попитал той.

— Шефът жени дъщеря си, ще трябва да ѝ даде голяма зестра и затова намалява разноските си.

— Това е безобразие! — възмутил се Хайми. — От къде на къде аз ще давам зестра на неговата дъщеря!?

* * *

Дребен човек с тъжно лице и тъмни очила държи паничка в ръка и като опипва с бастун пътя си, нарежда жално:

— Помогнете на слепия, помогнете на слепия.

Спира го възрастна дама и пуска два долара в кутийката.

— Имате добро сърце, госпожо — казал слепият.

— По какво познахте?

— По очите ви, госпожо!

* * *

Може би все още някои помнят просяка-евреин, който по времето на Хитлер стоял на една от оживените берлински улици с шапка с надпис:

„Пари от евреи не приемам.“

Казват, че на ден пълнел поне по три шапки.

* * *

Богаташ казал с насмешка на просещ евреин:

— Ако веднага, без да се замисляш, ми кажеш някоя опашата лъжа, ще ти дам десет долара.

— Дължите ми сто, а ми предлагате десет. Засрамете се!

* * *

Ротшилд спира пред банката си с нает файтон и дава малък бакшиш на кочияша.

— Дъщеря Ви ми дава повече — протестира кочияшът.

— Тя има богат баща, затова!

* * *

Двама бедни евреи решават да отидат при Ротшилд, и да се опитат да изпросят нещо.

— По каква работа търсите г-н Ротшилд? — ги попитал портиерът.

— По частна.

— Тогава идете на 4-ти етаж, стая № 3.

Отишли в стая № 3.

— Искаме да видим г-н Ротшилд по частна работа.

— Не можете ли да ми кажете каква?

— Не.

— Тогава слезте на 3-ти етаж, стая № 7, там е за секретни въпроси.

В стая № 7 те трябвало под секрет да съобщят, че са дошли за милостиня. Отпратили ги на 2-ри етаж, стая № 4.

— Дошли сме за милостиня — съобщили те там.

— За първи път ли идвате?

— За първи.

Отпратили ги на първия етаж, стая № 2.

— Колко пари искате? — попитали ги.

— Колкото обичате.

— Ето ви тази бележка, отивате на приземния етаж в стаята до изхода, давате бележката и ще ви оправят.

В стаята на приземния етаж имало едър, здрав мъж, той прочел бележката, казал да го последват, завел ги до вратата и ги изгонил.

— Не знам дали Ротшилд има пари — казал единият на другия, — но има чудесна организация.

* * *

Новопристигнал в града просяк отишъл да проси от богат банкер.

Банкерът стиснал ръката му и го приветствал с добре дошъл в града.

— Но, господине, как познахте, че съм нов?

— Че кой човек от града би си загубил времето да проси от мен, когато всеки знае, че няма да му дам дори и цент!

* * *

Седят двама бедняци и пият чай без захар.

— С колко ли захар пие прислужникът в синагогата? — пита единият.

— Сигурно с половин бучка в устата.

— Ами учителят?

— Поне с една бучка.

— Равинът?

— С 2–3 бучки.

— Ами Керкович, търговецът?

— Най-малко с 4 бучки.

— Ами тогава Ротшилд с колко ли захар пие чая си?

— Ротшилд е друго нещо, носят му голяма буца захар, пробиват дупка в нея и сипват малко чай.

* * *

— Сара — оплакал се бедният еврейин на жена си, — като се разхождах из града, видях един богаташ да яде палачинки.

— Е, какво от това, Жак?

— Изяде една, после още една и сетне си купи две наведнъж. Устата ми се напълни със слюнка, но дават ли се 50 цента за една палачинка, когато човек има само двацет в джоба си!?

— Бих ти направила, Жак, но нямаме яйца!

— Е, тогава ги направи без яйца!

— Ще опитам, но откъде да взема захар?

— Сара, прояви малко фантазия и ги направи без яйца и захар.

Хапнал Жак от първата палачинка, понамръщил се, пък я оставил:

— Странни хора са това богатите, Сара! Просто не мога да разбера какво толкова им харесват на палачинките, че по четири наведнъж изяждат!

* * *

Просяк отишъл при барон Ротшилд, за да получи обичайната милостиня. Слугата обаче му казал, че баронът е тежко болен и го чакат да умре.

— Кажете му, че мога да го спася, сто на сто!

Веднага го въвели в спалнята на умирация.

— Вярно ли е, че ще мога да живея още?

— Абсолютно сигурно, но ще ви струва много.

— Какво значение има това? Казвай бързо.

— Знаете ли къде е гетото от другата страна на реката? Където изхвърлят градската смет? Мястото, където се развъждат плъховете и хлебарките на целия град, където улиците са хлъзгави от гниещи боклуци?

Баронът потръпнал от погнуса.

— Там живея аз — рекъл просякът.

— Но какво общо има това със спасяването на моя живот?

— Елате да живеете при мен, бароне. В историята не е известен случай, богат човек да е умрял в тази част на гетото.

* * *

След като е прекарал два дни в големия град, дърводелецът Янкел се връща в родното си село.

— Повярвай, Ривка — разказва той на жена си. — Толкова е хубаво да се върнеш обратно при бедните. Винаги, когато съм сред богати, се учудвам на техния егоизъм, на алчността им, на нечестността им, докато бедните са толкова почитени.

— Така е — съгласява се Ривка. — Но какво те кара да ми разправяш всичко това?

— Първата вечер, след като цял ден обикалях складовете за дървен материал, забелязах, че ми няма бастуна. На сутринта тръгнах да го търся. Собствениците на складове, богаташи до един, се кълнях, че никакъв бастун не са виждали. Вечерта в малкото бедно ресторантче, в което вечерях предната вечер, келнерът, беден човечец, още преди да отворя дума, ми подаде бастуна. Това е, Ривка, разликата между богатите и бедните.

* * *

Богат евреин поканил просяк на обед. За първи път беднякът видял черен хайвер. Опитал го — харесал му. И все към него посягал, при това вземал с лъжичка.

— Много е хубаво това! — казал възторжено просякът.

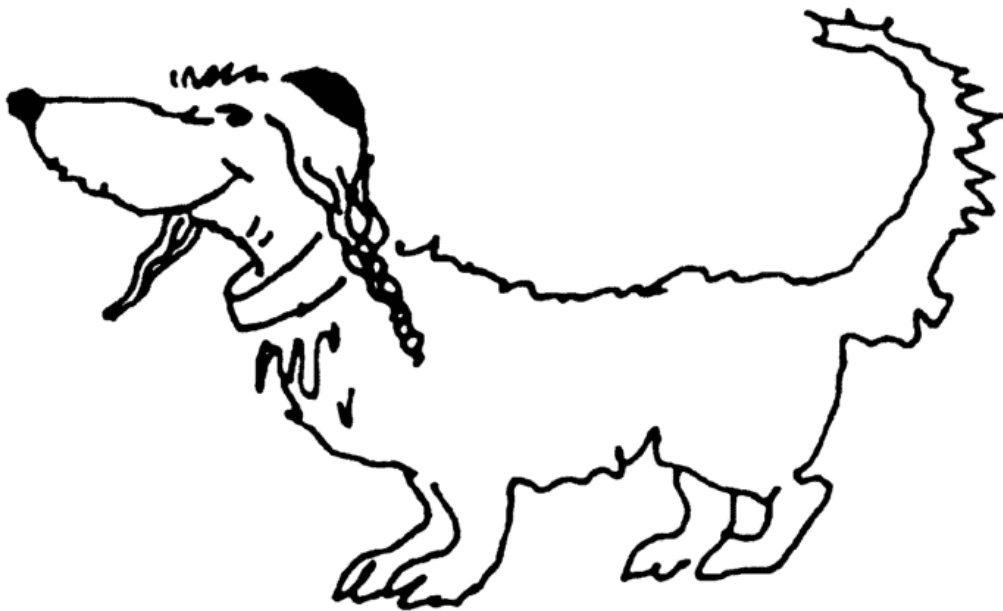
— Хубаво е, но е много скъпо! — отвърнал богаташът.

— Абе скъпо, ама си струва парите!

СЕМЕЙНИ

СЕМЕЙНИ

Когато бащата дава,
и бащата, и децата се радват.
Когато децата дават,
и децата, и бащата плачат.

* * *

Голдберг се оплаква на приятеля си:

— Ужасна жена имам, освен редовната сума, всеки месец, през ден ми иска по още 80 долара.

— Какво прави с толкова много пари?

— Откъде да знам, когато изобщо не ѝ ги давам.

* * *

Леви среща приятеля си Перкович и го пита:

— Защо си толкова мрачен?

— Току-що научих, че графът спи с жена ми.

— Какво толкова, нали и ти спиш с жена му?

— Е, да, но аз му правя графчета, а той — еврейчета.

* * *

— Какво не сторих, да направя сина си човек — оплаква се Сами на приятели си Изи. — Колко пари похарчих! Дадох го да учи в най-добрата школа за бизнесмени, десет години му трябваха, за да я завърши. Сега ми се довлича на работа в 10 часа, в 11 пие чай, в 12 отива да обядва. Връща се в 2 часа и до края на деня се занимава с манекените. Голямо нещастие!

— Ама, Сами — отговаря Изи, — твоето нищо не е, моето е хиляди пъти по-лошо. Какво не сторих, да направя сина си човек. Колко пари похарчих! Дадох го да учи в най-добрата школа за бизнесмени, десет години му трябваха, за да я завърши. Сега ми се довлича на работа в 10 часа, в 11 часа пие чай, в 12 отива да обядва. Връща се чак в 2 часа и до края на деня се забавлява с манекените. Хиляди пъти по-голямо нещастие!

— Но, Изи, защо хиляди пъти по-голямо нещастие? Същата история като моята!

— Сами, забравяш една подробност. Ти произвеждаш дрехи за жени, а аз — за мъже.

* * *

Еврейка гордо се разхожда с двете си внучета. Среца я приятелка.

— Какви хубави внучета имате, на колко са години?

— Този, адвокатът, е на шест, а докторът — на осем.

* * *

По случай приемането му в един от най-известните колежи, Сара подарява на сина си две хубави и скъпи вратовръзки.

Когато се връща за новогодишната ваканция, синът ѝ си слага една от вратовръзките, за да я зарадва.

— Значи така — с укор казва майката, — другата не ти харесва!

* * *

Семейство Розенщайн се хвалят на равина от интелигентността на сина си, четиригодишния Джозеф.

— До колко можеш да броиш? — иска да бъде любезен равинът.

— До много. Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, вале, дама, поп!

* * *

Равинът Селигман се прибира вкъщи, запалва лула, налива си чашка уиски и сядва уморен в креслото.

— Какво си се размислил? — пита жена му.

— Леа, стара еврейска мъдрост е, че собствените нужди са малки, но човек трябва да мисли и работи за благосъстоянието на децата си.

— Е?

— Когато децата пораснат, те продължават традицията, като работят усилено за благосъстоянието на собствените си деца.

— Е?

— Без да омаловажавам свещените ни традиции, бих искал, преди да умра, да зърна тези деца, на които толкова много поколения робуват.

* * *

Две приятелки се срещат на улицата.

— Какво стана със сина ти? — пита едната.

— Остави се! Такова нещастие! Ожени се за една, пръста си не мърда вкъщи. Горкото ми момче — то пазарува, чисти къщата, готви, а тя по цял ден се излежава. Представи си, дори закуската ѝ носи в леглото!

— А дъщеря ти?

— Виж, тя случи! Мъжът ѝ е ангел. Не я оставя ни да пазарува, ни да чисти къщата, ни да готви. И закуската ѝ носи в леглото, представяш ли си? А дъщеря ми по цял ден лежи. Абе, на когото каквото е писано!

* * *

Късна вечер. Проливен дъжд. Собственикът на бакалница решава да затвори магазина, когато в него нахлува МОКЪР до кости клиент.

— Един геврек! — По лицето му се стича вода от провисналите мокри кичури.

— Друго какво?

— Друго нищо.

— Може би кафе. Или някакво сирене.

— Не, благодаря.

— Божичко, в този проливен дъжд Вие идвате само за един геврек!

— Е, какво да правя, когато тя като каза геврек, та геврек. Страшно упорита жена, може да ти скъса нервите!

— Жена си ли имате предвид?

— Господине, мислите ли, че майка ми би ме накарала да изляза в такъв дъжд за един геврек?

* * *

Здравето на г-н Копелман се влошило и семейният съвет решил да го изпрати за две седмици в Палм Бийч. На края на пребиваването човекът починал и тялото му било пренесено в Ню Йорк. Семейството се събрало около него, за да се прости.

— Колко добре изглежда чичо, нали? — обадил се племенник.

— Е, след две седмици в Палм Бийч, как няма да изглежда добре!

* * *

Любимият на всички в града равин бил на умирање. Лекарят направил всичко, което е по силите му, но напразно. Останало едно средство — всеки от почитателите му да му дари малко от своя живот и така смъртта му да бъде отложена.

Минавали край леглото му хората и му отстъпвали кой месец, кой два от живота си. Последен бил обуцарят Хаймуш.

— Давам десет години!

— Не е необходимо, Хаймуш, десет години са прекалено много!
— промълвил трогнат равинът. — Ти си млад...

— Спокойно, Раби, аз ти подарявам десет години от живота на тъща ми.

* * *

Йожи, водопроводчикът, отива да организира погребението на тъща си.

— Какво ще пожелаете, господине — питат го в погребалното бюро — погребение или кремация?

— Защо да рискуваме — отвърна Йожи. — Направете и двете.

* * *

Нахман попаднал в чужд град и бил поканен на обяд у роднините си. Седнали да ядат и стопанката попитала:

— А как е братовчедът Абрам?

— Умря — отговорил гостът, без да престава да се храни.

— Ай, ай, ай! — завайкали се сътрапезниците. — Добър човек беше. А братовчедката Естер оздравя ли?

— Умря! — отговорил Нахман и продължил да яде.

На масата настъпила тишина. За да я прекъсне, стопанинът попитал:

— А чичо ни Моше все така бодър ли е?

— Умря!

— Но как е възможно? — не можел да повярва стопанинът. — Вчера бях във вашия град и го видях жив и здрав!

— Когато ям, всички за мен са мъртви! — отсякъл гостенинът.

* * *

Голям богаташ починал и всичките му наследници се събрали при нотариуса да чуят завещанието му. Нотариусът разтворил плика и прочел сгънатия вътре лист:

— На моите мили наследници завещавам примера на моя живот и в пълно съзнание заявявам, че преди да умра, успях да изхарча всичките си пари до последната стотинка.

* * *

Госпожа Коен отишла при равина, казала му, че не е доволна от мъжа си, и поискала на всяка цена да се разведе.

— Но от какво не сте доволна, госпожо? — попитал равинът.

— Неудобно ми е да Ви обясня, как да Ви кажа, той никак не е темпераментен.

Равинът се обърнал към прислужника на синагогата и му наредил да доведе г-н Коен. Без много приказки, равинът му заповядал:

— Я прегърни и целуни г-жа Коен, разправя, че не си бил достатъчно темпераментен.

Без да чака, г-н Коен прегърнал здраво жената, започнал страстно да я целува, тя му отговорила с взаимност и работата кой знае как щяла да свърши, ако равинът не успял да ги раздели.

— Как да не е темпераментен г-н Коен, всичко му е в ред.

— Да, но аз съм г-жа Жак Коен, а той е г-н Давид Коен.

* * *

Лена е на смъртно легло.

— Знам, че минутите ми на този свят са броени, Морис — казва тя с все по-заглъхващ глас.

Морис е стиснал ръката ѝ и ридае до леглото:

— Лена, скъпа Лена, кажи какво мога да направя за теб?

— Морис, скъпи Морис, една-единствена молба имам. След като умра, ожени се за сестра ми Сара.

— Ще го сторя, Лена, веднага след погребението. Та аз от години мечтая за това!

* * *

Давид и Фрида, в залеза на живота си, след като деца, внуци и правнуци са се разпилели по света, си спомнят за годините прекарани

заедно.

— Добре живяхме, нали, Давид?

— От това по-добре — здраве му кажи. И ако един от двама ни умре пръв, не зная какво ще правя. Вероятно ще прекарам остатъка от живота си в Израел.

ОТ ВРЕМЕТО НА ХИТЛЕР

ОТ ВРЕМЕТО НА ХИТЛЕР

Добрият християнин не трябва да мрази евреите повече, отколкото е абсолютно необходимо.

* * *

По времето на Хитлер, преди войната, германец забелязал, че негов приятел евреин редовно чете вестниците на националсоциалистическата партия. Запитал го защо.

— Като чета еврейски вестник, ми се разваля настроението, пише за погроми, запалване на синагоги, конфискация на еврейско имущество... Въобще само лоши работи за нас. Друго е в хитлеристките вестници — там евреите са най-богати, най-хитри, техни са банките, мамят германския народ и пр. Да ти е драго да четеш.

* * *

Няколко години преди да стане канцлер на Германия, Хитлер, както обикновено, произнасял реч, пропита с антисемитизъм. С неудоволствие той забелязал на първия ред човек с типичен еврейски нос, който се усмихвал през цялото време. След речта пожелал да поговори с него.

— Евреин сте, нали?

— Да.

— Тогава какво толкова се смеехте, когато говорех за погроми? Съмнявате се в намеренията ми към вас и целия ви еврейски род?

— Никак не се съмнявам и точно това ме развесели.

— Какво??? — недоумявал Хитлер.

— Погледнете през моите очи и ще разберете. И преди вас евреите имаха врагове. Фараонът мислеше, че може да ги пороби. Днес, в памет на нашата борба за свобода, ние празнуваме чудесния празник Песах. Аман се опита да ни унищожи и спомняйки си за това, ние празнуваме веселия Пурим. Всеки деспот ни е оставял след края си някакъв весел празник. Сега Вие, Хитлер, ни мразите повече от Фараона и Аман, Взети заедно. Представете ли си каква веселба ще пада при спомена за Вас!

* * *

При посещенията си в едно училище Гьобелс решил да провери патриотичното възпитание на децата.

— Кое от вас ще каже любимия си лозунг?

— Хайл Хитлер! — извиквало едно момче.

— Много добре.

— Deutschland uber alles! — провикнало се още по-силно друго.

— Отлично! А знае ли някой лозунг за бъдещето на народа ни?

— Нашият народ ще живее вечно!

— Превъзходно, превъзходно! Как се казваш, момченце?

— Израел Голдберг, господине.

* * *

Учителка: — Нашият любим фюрер, деца, е повече от държавен глава. Той ни е като баща. Представете си, че сега вратата се отвори и той влезе. За какво бихте помолили?

Ханс: — Да стана генерал!

Ото: — Гаулайтер!

Карл: — Щурмовак!

Моше: — Сираче!

* * *

Учителят-нацист непрекъснато гледал как да унижи Йошке, единствения евреин в класа.

— Е, Йошке, към коя раса спадат евреите?

— Евреите са семити.

— А немците?

— Немците, господин учителю, са антисемити.

* * *

Евреин се разхождал из улиците на Берлин и се сблъскал случайно с немски офицер.

— Швайн! (Свиня!) — изревал му нацистът.

— Епщайн! — отвърнал му евреинът.

* * *

Адолф Коен подал молба до Берлинския градски съд да си смени името. Съдията погледнал молбата и казал:

— Хайде, стига еврейски номера. Въобразявате си, че Третият райх ще Ви позволи да скриете еврейския си произход зад арийско име. Напуснете съда. Вашето име, г-н Коен, е Коен и ще си остане Коен!

— Г-н съдия, аз нямам нищо против тази част от името си. Аз просто искам от Адолф да стана Аврам.

* * *

Продавач на риба рекламира стоката си на пазара:

— Риба! Прясна риба! Хубава и тлъста, тлъста като Гьоринг!

Чул го офицер от Гестапо, арестувал го и съдът му дал едногодишна присъда.

След като излежал наказанието си, евреинът отново се заловил за търговия с риба. И по същия начин започнал да си хвали стоката:

— Риба! Прясна риба! Хубава и тлъста, тлъста като...

— Като какво? — изръмжал същият офицер от Гестапо.

— Като миналата година, господин офицер. А вие какво си помислихте?

* * *

Финансов министър на Третия райх бил обвинен от Фюрера, че не одобрява крайните мерки срещу евреите.

— Майн фюрер, аз само имах пред вид, че някои еврейски бизнесмени трябва да бъдат пощадени. Райхът все още се нуждае от тях. Общо взето те са по-добри от арийските си колеги.

— Глупости! Няма евреин, който да е по-умен, по-схватлив, по-съобразителен от един чист ариец.

На следващия ден двамата тръгнаха да обикалят магазините. Влезли в магазин на ариец.

— Искаме чаена чаша за левак — казали те.

— Нямам — отвърнал търговецът.

Влезли в друг арийски магазин, в трети, в четвърти. Все същото. Накрая отишли при търговец евреин.

— Имате ли чаена чаша за левак?

— Какъв цвят?

— Няма значение.

Евреинът извадил една от множеството чаши, поставил я на тезгяха с дръжката от ляво и казал:

— Това е единствен екземпляр. Ще ви струва с 50% по-скъпо.

Като излезли от магазина, Шахт казал:

— Видяхте ли? Кой, освен евреин, ще се сети да продава стоката си по този начин?

— Глупости! — изкрещял Хитлер. — Какво толкова има да се сецаш или не. Просто човекът имаше една чаша за левак!

* * *

Макс, ариецът, и Йосиф, евреинът, живеели като добри приятели до идването на Хитлер на власт. След това обаче Макс започнал да се счита за свръхчовек и да отбягва Йосиф.

Един ден Йосиф го видял на улицата и го спрял.

— Лоши времена настанаха, Макс...

— Ти пък какво се оплакваш? На вас, евреите, фюрерът нищо не е обещавал!

* * *

Гьобелс и Хитлер спорили за правилната употреба на думите „катастрофа“ и „нещастие“. Гьобелс твърдял, че има разлика между двете, а Хитлер, че са синоними.

Пред Райхстага видели човек с интеллигентна физиономия и без да подозират, че е евреин, го помолили да разреши спора.

— Като човек, който цени нюансите на езика — казал евреинът, — трябва да ви кажа, че между двете думи има определена разлика. Например, ако изведнъж Райхстагът се срути и падне върху главите ви, това ще бъде катастрофа, но не задължително нещастие.

* * *

Попитали Айнщайн как е възможно в цивилизована страна като Германия да победи фашизмът. Ето какво отвърнал той:

— Всевишният е определил за немския народ три качества: честност, интеллигентност и нацизъм, но е постановил всеки немец да може да притежава само две от тях. Затова немец, който е честен и нацист, не може да бъде интеллигентен; който е интеллигентен и нацист, не може да бъде честен, а който е интеллигентен и честен, той не може да бъде нацист.

* * *

След Аншлуса на гарата във Виена нацистите правят хайка и арестуват искащите да заминат за чужбина евреи.

Това наблюдава англичанин и се обръща към стоящия до него човек в тиролска носия:

— Толкова ли са глупави евреите? Познават се по облеклото, защо не се преоблекат в австрийски национални носии, никой няма да ги закачи.

— На мене ли разправяте това? — отговаря тиролецът.

* * *

В Хамбург на пристанището се срещат двама приятели евреи.

— За къде си тръгнал? — пита единият.

— За Бомбай.

— Толкова далече?

— Толкова далече от къде?

* * *

В Берлин, в празен апартамент, се е скрил по време на най-страшния фашистки период един евреин.

Не излиза никъде, чака да свърши войната. Изведнъж телефонът иззвънява. Евреинът вдига слушалката.

— Може ли да говоря със SS-обергрупенфюрер граф Зигфрид фон Айзенах?

— Ой, ой, господине, да знаете колко много сте сбъркали номера!

* * *

Льовенщайн, който едва успял да избяга от Германия преди нацистите да нахлуят в къщата му, седял в едно парижко кафене и си пиел спокойно кафето. Двама немци седнали на съседната маса и започнали да разискват качествата на фюрера.

— Хитлер не е чак толкова лош, колкото го изкарват враговете му — казал единият.

— Прав си — отвърнал другият. — Проблемът с Хитлер е, че той е най-големият враг сам на себе си.

— Това не е вярно! — изкрещял Льовенщайн. — Поне докато аз съм жив.

* * *

Във Виена, в края на войната, двама евреи разговарят.

— Ще свърши войната, ще падне Хитлер и всичко ще стане както си е било — казва единият.

— Трябва да си отмъстим — отговаря вторият. — Аз вече съм намислил, свършва войната, вървя си по Ринга, срещам Хитлер, той ме гледа в очите и чака да види дали ще го поздравя. Аз обаче няма да го поздравя.

— И аз съм си намислил — казва първият. — Седя си в кафенето, пия си кафето и чета вестник. Кой мислиш влиза? Хитлер! Приближава се до мен и пита: „Прощавайте, господине, като свършите с вестника, можете ли да ми го дадете?“ И тогава ще му дам да се разбере! Ще му река: „На Вас, г-н Хитлер, — не!“

ОТ ВРЕМЕТО НА СТАЛИН

ОТ ВРЕМЕТО НА СТАЛИН

- Име?
- Сахаров.
- По-точно?
- Сахарович.
- Още по-точно?
- Цукерман.

* * *

Евреин попълва формуляр.
Име, презиме и фамилия: Мойсей Абрамович Голдберг.
Роден: 5 ноември 1938 г.
Участие в Отечествена Война: не.
Ордени и медали: не.
Партийна принадлежност: не.
Националност: да.

* * *

По време на заседание на Политбюро Сталин подхвърлил на Каганович:

- Лазар Мойсеевич, вие не бяхте ли нещо като евреин?
- Йосиф Висарионович, аз не съм евреин. Аз съм комунист!

* * *

При Левински пристигнал партиец да го агитира да участва в подписката за държавен заем. Започнал да му обяснява значението на заема, как той ще помогне за процъфтяването на държавата. Левински го прекъснал, като казал:

— Ясно ми е, много е важно и като съзнателен гражданин ще запиша 100,000 рубли.

— Но как ще ги изплатиш? — учудил се агитаторът. — Колко получаваш на месец?

— 129 рубли.

— Заемът се погасява с 10 вноски, значи ще трябва да даваш по 10,000 рубли на месец. Не можеш. Пиши по-малко.

— Добре, 50,000 рубли!

— Невъзможно!

— Хайде тогава, 10,000?

— И това е много.

— Тогава — пет! Но да знаеш, че повече няма да намаля и копейка!

* * *

Милицията се усъмнява, че Рабинович върши нечестни сделки и му праща призовка да се яви при следователя.

— Гражданино Рабинович — казва му той, — забелязахме, че Вие всяка вечер гуляете в най-скъпия ресторант в града с големи компании, пиете шампанско, поръчвате най-скъпите ястия и накрая все Вие плащате.

— Нима това е лошо? — учудва се Рабинович.

— Да, но Вие получавате всичко на всичко по 120 рубли месечно.

— Нима това е хубаво?

* * *

Екипажът на новия кораб „Одеса“ е строен на палубата. Капитанът произнася прочувствено слово.

— Другари матроси, преди „Одеса“ да поеме първия си океански курс, бих искал всички да знаете: този кораб не е мой! Този кораб не е на офицерите. Нито на матросите. Този кораб е наш, на всички ни. Ясно ли е?

Разнася се мощно „тъй верно!“

— Матрос Коен, всички казаха „тъй верно“, само ти — не. Защо?

— Защото, другарю капитан, не ми е ясно защо, след като корабът е наш, не вземем да го продадем.

* * *

В колхоз пристига делегация на ЦК на КПСС.

— Какъв ще е добивът от домати тази година? — обръща се ръководителят на делегацията към председателя на колхоза.

— Голям, много голям! Ако сложим всички домати на куп, върхът му ще стигне Бога.

— Какво говорите, не знаете ли, че Бог няма.

— А вие не виждате ли, че и домати няма.

* * *

Комисар тръгва на инспекция в Украйна и пристига в колхоза на Степан Степанович.

— Чудесни кокошки отглеждате, Степан Степанович — хвали го комисарят, — с какво ги храните?

— С трохи от хляб!

— Какво? — разярява се комисарят. — Давайте хляб на кокошките, когато няма хляб за хората! Десет години Сибир за вас!

В района бързо се разпространява, че е забранено да се хранят кокошки с трохи. Когато комисарят пристига в колхоза на Иван Иванич и пита с какво хранят кокошките, казват му:

— С ръж.

— Какво? — разярява се отново комисарят. — Давайте зърно на кокошките, когато има глад за зърнени храни в целия Съюз! Десет години Сибир за вас.

Разчуло се и това и когато комисарят пристигнал в колхоза на Абрам Абрамович и го попитал какво дава на добре отглежданите кокошки, получил отговор:

— Давам им по една рубла, да си купуват сами храната.

* * *

Събрание за приемане на Рабинович в партията. На въпроса дали се е колебал в линията на партията, той отговаря:

— Да, но заедно с линията на партията.

* * *

Абрамович кандидатства за член на партията. Задават му въпроси:

— Ако получите един милион долара, какво бихте направили?

— Веднага ще ги дам на партията.

— А ако имате две коли?

— Едната... не, не, и двете ще дам на партията.

— А ако имате две кожени палта?

Абрамович мълчи и мисли.

— Абрамович, чухте ли въпроса? Какво толкова мислите?

— Мисля си, другари, че след като съм дал на партията един милион долара и две леки коли, би следвало да мога да задържа за себе си двете кожени палта, които наистина имам.

* * *

Леон Барух кандидатства за член на КПСС. Както си е редът, викат го в районния комитет, за да видят политическата му подготовка.

— Кое е най-характерното за капитализма? — пита го секретарят на районния комитет.

— Експлоатацията на човек от човека!

— А как е при нас?

— Точно обратното!

* * *

Розенщайн винаги се изказвал на събрания и все бил съгласен с преждеговорящите.

Иванов го укорил:

— Ти собствено мнение нямаш ли?

— Имам, но никак не съм съгласен с него.

* * *

В Будапеща изключват Херш от партията. Вечерта той сънува, че американската армия нахлува в Унгария, завзема Будапеща, главнокомандващият извиква партийния секретар и му нарежда: „Възстановете Херш в партията!“

* * *

Осъждат Лев Давидович на десет години заточение в Сибир. Съдията го пита дали, след като е осъзнал прегрешенията си към Съветската власт, е доволен от присъдата си.

— Граждани съдии — започнал осъденият. — Съединените щати са една ужасна, декадентска, капиталистическа държава. Капиталистите изцеждат и последните сили на пролетариата, за да постигнат максимална печалба. Има безработица и расизъм, ширят се престъпността и наркоманията. Прав ли съм?

— Прав си.

— Е, като съм прав, господин съдия, не считате ли, че за моите престъпления срещу съветската власт заслужавам да бъда заточен не в Сибир, а в Съединените Щати?

* * *

Евреин паднал в река Москва и започнал да се дави. Група войници го гледали с пренебрежение и се смеели на неистовите му викове за помощ.

Тогава на нещастника му хрумнала спасителна идея.

— Долу Маркс, долу Ленин! — изкрещял той с последни сили.

Мигновено войниците скочили, измъкнали го, закарали го в затвора и го тикнали в една килия.

— Постой малко тук, че да запомниш кога си хулил нашия строй — рекли те на щастливо усмихнатия удавник.

* * *

След завръщането си от САЩ Хрущчов повикал главния архитект на Москва и му казал:

— Като бях в Америка, ми отправиха много критични забележки: че не се държим добре с евреите, не даваме свобода на тяхната религия, затваряме синагогите им. Искам в срок от 6 месеца тук, на Червения площад, да се построи голяма, нова синагога и да се назначи съответния персонал. Ще ми докладвате след 3 месеца.

След 3 месеца главният архитект се явил в Кремъл и докладвал:

— Всичко е наред, плановете са готови, материалите струпани, само една трудност има: всички кандидати за равини са все евреи!

* * *

Във връзка с преговорите по разоръжаването в Москва очаквали на посещение Кисинджър. От КГБ предупредили директора на най-големия ракетен завод, че гостът е евреин и сигурно ще иска да се срещне с евреи.

Директорът веднага взел мерки. Повикал заместника си Иван Иванович.

— Слушай, знаеш, че при нас не допускат евреи на работа. Пред Кисинджър ще те представя за евреин. Сменяш си документите и от днес ти си Абрам Рабинович.

— Невъзможно, другарю директор. Аз мразя евреите от дън душа, не мога да ги търпя, а вие... Боже мой — аз евреин!

— Партийно поръчение, Иван Иванович, пардон, Абрам Рабинович.

Кисинджър наистина питал дали в завода работят евреи и като разбрал, че заместник-директорът е евреин, пожелал да се срещне с него.

Директорът вдигнал телефона:

— Намерете веднага Абрам Рабинович и да... Как? Какво? — не вярвал на ушите си директорът и с трепереща ръка поставил слушалката на вилоката.

— Съжалявам, господин Кисинджър. Абрам Рабинович е отпътувал снощи за Израел.

* * *

Еврейско семейство подава молба за емиграция в САЩ. Причината била, че имали там чичо, който бил сляп и се нуждаел от грижи.

Отказали им — щом чичото имал нужда от грижи, да дойдел той при тях.

— Не ме разбрахте! — обяснил молителят на чиновничката. — Той е сляп, не е луд.

* * *

След продължителни опити, Абрамович получил разрешение да напусне СССР. Оказало се обаче, че за да получи изходна виза трябва да се плати рушвет.

— Брилянти или други скъпоценни камъни имате ли? — попитала го чиновничката.

— Не.

— Злато?

— Да, около 57 килограма.

Разбира се, получил веднага всички документи. Връщайки се вкъщи, той извикал още от вратата:

— Сара, злато мое! Аз заминавам, ти оставаш.

* * *

— Кажете ми, другарю генерал, след като съм на 70 години и всичките ми документи са в изправност, защо не ме пускате да си замина за Израел?

— Защото сте работили в ракетостроенето и знаете много тайни.

— Но мене от 15 години не ме допускат да припаря нито до лабораториите, нито до полигоните. А още преди петнадесет години нашите ракети не струваха нищо пред американските.

— Ето, това е тайната, заради която не Ви пускаме, другарю Коен.

* * *

Коган подал молба да се изсели със семейството си за Израел. Повикали го в милицията.

— Как не Ви е срам, другарю Коган! Тук сте роден, имате хубава квартира, получавате добра заплата, защо искате да напуснете страната?

— Не искам, но жена ми не ми дава мира.

— Толкова ли не можете да се оправите с една жена?

— Да беше само тя, ами баща ѝ, майка ѝ, братята ѝ — всички настояват.

— Вие останете тук, пък те да заминават!

— Невъзможно, аз съм единственият евреин в семейството!

* * *

Евреин отива в милицията и пита дали ще му разрешат изходна виза.

— Не!

— А ако другарите министри поискат изходни визи, ще им дадете ли?

— Разбира се.

— А ако Политбюро поиска изходни визи, и на тях ли ще дадете?

— Искане ли питане?!

— Добре тогава, дайте на тях изходни визи. Аз оставам тук.

* * *

На гишетото за подаване на молби за емиграция от Съветския съюз е застанал Бернщайн.

— Отказва Ви се разрешение — строго му съобщава чиновничката. — Всяка седмица идвате, ние Ви отказваме и Вие пак подавате. Като минат 6 месеца от днес, елате пак!

— Сутринта или следобед? — пита Бернщайн.

* * *

Файнберг емигрирал в Швейцария, потръгнало му и бързо забогатял. Дошли му на гости приятели от Прага и той ги поканил в разкошната си вила извън града. Като ги развеждал да я разгледат, стигнали до спалнята и за голямо учудване гостите видели портретите на цялото Политбюро, закачени срещу леглото.

— Защо? — попитали гостите.

— Какво да ви кажа? Има нощи, когато се събуждам, става ми мъчно за родината, за приятелите, за Прага. Разкайвам се, че съм дошъл тук и тогава... светвам лампите, виждам портретите и всичко ми минава.

* * *

Ешкенази получил разрешение и емигрирал в Израел. Постоял там няколко месеца. Било горещо, работата била тежка и поискал да се върне в Съветския съюз. Не било лесно да получи входна виза, но имал приятели и успял. След няколко месеца в Москва му дотегнало, започнал да прави постъпки за ново изселване в Израел и успял да получи разрешение.

Но в Израел пак му омръзнало и се върнал отново.

Това отиване и връщане продължило пет-шест пъти. Накрая в милицията най-строго му заявили:

— Не може така, насам-натам, трябва да решите къде ви харесва повече.

— Да ви кажа право, не ми харесва нито там, нито тук, но по пътя е много хубаво.

* * *

Зилберщайн получил разрешение да емигрира и отишъл в милицията да си получи документите. На гишето чиновничката го попитала:

— За Израел, нали?

— Моля, моля, не! Там се бият.

— САЩ?

— Много е далеч, сега имало безработица.

— Франция?

— Какво да ви кажа, там имало антисемитизъм.

— Изберете си сам! — ядосала се чиновничката и му бутнала глобус в ръцете.

Зилберщайн взел глобуса, повъртял го, повъртял го в ръцете си и попитал:

— А друг глобус нямате ли?

ИЗРАЕЛСКИ

ИЗРАЕЛСКИ

Израел няма пътеводна звезда.
Той е под прякото ръководство на Бога.

* * *

Още при образуването на държавата Израел започнала война между евреи и араби. Двама новопристигнали евреи отишли да се запишат доброволци във флота.

В съответния пункт трябвало да се попълнят формуляри — име, презиме, от къде идва, възраст и т.н. Последният въпрос бил: „Знаете ли да плувате?“

Единият от двамата доброволци се обърнал към приятеля си:
— Нали ти казах, че и параходи нямат!

* * *

Израелски полковник забелязва, че редник минава край него и не му отдава чест.

— Защо не ме поздрави? — пита го той.

— От кого да Ви поздравя? — най-спокойно отговаря войникът.

* * *

Парашутна част. Новобранците започват обучение със скокове, отначало от 2 м, после от 3 и 4 м, за да научат как да се приземяват. След като стигат до съвършенство, лейтенантът съобщава, че на следващия ден ще скачат от 500 м.

— Не е ли много високо, шефе? — пита Шломо.

— От по-ниско парашутът няма да се отвори!

— А, значи с парашут!

* * *

Емигранти от Съветския съюз пристигат в Израел.

— Как беше там? — пита журналист един от тях.

— Не можехме да се оплачем — отговаря той.

— А как бяхте с работата?
— Не можехме да се оплачем.
— А със заплатите?
— Не можехме да се оплачем.
— А с квартирата?
— Също не можехме да се оплачем.
— Тогава защо идвате тук?
— Защото вече можем да се оплачем.

* * *

Редникът Йоси скача с парашут, при приземяването се препъва и обелва носа си.

— Запишете ми два скока! — обръща се той към началника си.
— Но ти скачаш за първи път!
— За първи и за последен!

* * *

На гроба на незнайния воин в Израел на паметната плоча пише:
„Тук почива израелският незнаен воин Хайман Голдфарб, кожар.“

— Как е възможно! — възкликнали туристите. — Как е възможно незнайният воин да има име?

Отговорили им:

— Като воин никой не го знаеше. Като кожар, обаче, беше прочут!

* * *

Разправят, че когато два парахода, единият от Израел, другият за Израел, се разминават в Средиземно море на носовете им винаги има по няколко души, които чукат с пръст по челата си. Тези, които отиват към Израел искали да кажат:

— Вие луди ли сте, че напускате!
А тези, които идват от Израел:
— Вие луди ли сте, че отивате там!

* * *

— С влак у нас за цял ден не можеш да прекосиш щата ни —
хвали се жител на Тексас.

— И у нас влаковете често се повреждат — отговаря му
израелецът.

* * *

Самолет на израелските авиолинии летял над Атлантическия океан, когато един от моторите му се повредил. Пилотът уведомил пътниците, че ако товарът не се намали, ще загинат всички. Затова помолил няколко от тях да се пожертват, като скочат от самолета.

Пръв станал французин, извикал „Да живее Франция!“ и скочил. „Да живее кралицата!“ — последвал го англичанин. Накрая станал един евреин, извикал „Германия над всичко“ и изхвърлил през вратата седящия до него немец.

* * *

— Бихте ли ми казали колко точно е часът?

— Точно след 30 секунди ще бъде приблизително един и петнадесет.

* * *

Немски евреин в Израел продава кравата си на пазара. Малка, слаба крава, ребрата ѝ се броят.

— Дава ли поне мляко? — пита купувач.

— Почти не дава — отговаря продавачът. — Затова я продавам.

— Много е слабичка! — обажда се друг.

— Едва се държи на краката си — съгласява се продавачът. — Затова я давам само за сто шекела.

Купувачите се разотиват. Остава само един румънски евреин, който е наблюдавал цялата сцена.

— Не се продава така стока! — казва той. — Стой настрана и гледай!

Завъртва се купувач. Заразглежда кравата.

— Малка крава, малко яде, много мляко дава! — хвали я румънският евреин.

— Колко много?

— Много! Нямам в какво да го събирам. Затова я продавам.

— Слабичка е!

— Слабичка!? Не виждаш ли как ѝ се броят ребрата? От сила е, от вътрешно напрежение!

— Колко ѝ искаш?

— Само 500 шекела.

Купувачът вади портфейла си.

— Стой, не я продавам! — дръпва си кравата немският евреин.

— Какво направи? — пита учуден румънският.

Немският евреин гали кравата си, радва ѝ се:

— Аз не знаех, че е толкова хубава.

* * *

Двама стари приятели се срещат в Израел.

— Какво ще правиш тук? — пита израелецът.

— Ще разгледам страната — отговаря туристът.

— А следобед?

* * *

Водела се престрелка между арабски и израелски танк. По едно време арабският спрял стрелбата. Командирът на израелския отишъл при командира на арабския и го попитал:

— Какво стана, защо не стреляш?

— Свърших снарядите.

— Слушай, аз имам. Мога да ти продам и да си продължим работата.

АМЕРИКАНСКИ

АМЕРИКАНСКИ

Не бих искал да членувам в клуб,
който приема за членове хора като мен.

* * *

Г-жа Финкелщайн от Израел била на гости при сина си в Ню Йорк. Трябвало да отиде във Вашингтон и тъй като не знаела английски, синът ѝ ѝ обяснил как да смени влака във Филадельфия. Но г-жа Финкелщайн се объркала и се качила отново във влак за Ню Йорк. В купето видяла жена да чете вестник на идиш и подхванала разговор:

— Когато стигнем във Вашингтон, ще ми помогнете ли да наема такси?

— Вашингтон? Но аз идвам от Вашингтон и отивам в Ню Йорк.

— Боже, какво чудо са американските железници! Седим една срещу друга, и един и същи влак ни кара в две различни посоки — Вас в Ню Йорк, мене — във Вашингтон!

* * *

Двама братя евреи решили да се покръстят. Пръв в църквата влязъл по-големият. Щом излязъл, малкият нетърпеливо го попитал:

— Е, как беше?

Големият отминал брат си с презрение.

— Ей, Жак, какво ти става? — настигнал го по-малкият брат.

— Първо — не съм Жак, а Жорж. И второ — с евреи не разговарям. Защо разпнахте нашия Бог, Исус Христос?

* * *

Мистър Леви минавал край католическата катедрала „Св. Патрик“ и видял, че пред портите ѝ се тълпят хора. От любопитство и той се присъединил към тях, но нищо не можал да види. Напливът бил голям, прииждали все нови и нови хора и той неусетно се озовал пред свещеника, който му пъхнал лъжичка в устата, ударил го с кръст по главата и му казал:

— Честито, от днес и ти си в лоното Христово!

Ужасен Леви едва успял да излезе отново на улицата. Ужас! Той е покръстен, какво да прави! Решил да се обади по телефона на жена си.

— Да знаеш какво се случи с мен, Ребека — казал ѝ той. — Като минавах покрай „Св. Патрик“, видях грамадна тълпа, отидох да видя какво става и докато се усети наблъскаха ме в църквата, помъчих се да се измъкна, но прииждаха все нови и нови хора...

— Ароне, виж какво — прекъснала го жена му, — знаеш много добре, че ще имаме гости за вечеря и сега готвя, довечера ще ми разкажеш. — И затворила телефона.

Решил да се обади на дъщеря си.

— Да знаеш какво се случи с мен, Мириам — почнал той. — Като минавах покрай „Св. Патрик“, видях грамадна тълпа...

— Папа — прекъснала го дъщеря му, — ще закъснея на срещата с годеника си, довечера ще ми разкажеш всичко. — И затворила телефона.

Решил да се обади на сина си.

— Сидни, да знаеш какво ми се случи — започнал той.

— Папа, сега ли намери да звъниш, тъкмо съм легнал с едно момиче. — И му тръшна телефон.

Излязъл от кабината мистър Леви, обърнал очи към небето и казал:

— Господи, Боже мой, само от 15 минути съм християнин, и вече така съм намразил трима евреи, че...

* * *

Богат евреин отива при равина и го моли да обреже кучето му.

— Ти чуваш ли се какво искаш? — възразява равинът. — Обрязват се само хора.

— Ще ти платя 2,000 долара.

— Но това е грях!

— 5,000 долара.

— Светотатство не мога да извърша.

— 10,000 долара.

— Абе ти защо не ми каза още в началото, че кучето е еврейче?

* * *

Младият Цукерман се преместил от Ню Йорк в Холивуд, Влязъл в кинобизнеса и много бързо станал милионер.

Купил си грамадна красива яхта и поканил майка си от Ню Йорк да се видят. Облечен в нова блестяща капитанска униформа, той посрещнал майка си на капитанския мостик.

Жената много се зарадвала на сина си, но му каза:

— Сине, за мен ти си капитан, и за децата, и за жена си сигурно си капитан, но за другите капитани капитан ли си?

* * *

Разхождайки се по Бродуей, еврейн-турист видял фирма: „Отличен сладолед, собственик М. Леви“ и отдолу с немалки букви: „Сладолед на евреи не продаваме“.

Възмутен, туристът отишъл при собственика и се развикал:

— Как не Ви е срам, на евреи да не продавате, а Вие самият сте еврейн!

— А Вие като викате толкова — спокойно му отговорил Леви, — вкусвали ли сте от моя сладолед?

* * *

В Ню Йорк пристига еврейн от Европа и понеже бил чувал, че в Америка имало много хубави еврейски ресторанти, решил да се нахрани в един от тях. За голямо негово учудване, в преддверието го посрещнал сервитьор японец. Гостът помислил, че е сбъркал, обърнал се и искал да излезе, но японецът го заговорил на идиш и го отвел към свободна маса.

Успокоен, европейецът си поръчал на идиш специалитетите на заведението, нахранил се добре и поискал да плати.

Пристигнал собственикът на заведението, предявил му сметката и най-учтиво попитал харесала ли му е храната.

— Отлична беше — отговорил клиентът, — но едно не ми е ясно, от къде този японец знае толкова добре идиш.

— Шшт! — предупредил го шефът. — Той работи при нас безплатно, и мисли, че го учим на английски.

* * *

В предприятие за покупка и продажба на коли на старо пристига с разкошен нов „Мерцедес“ мисис Шварцман.

— Искам да продам тази кола — съобщава тя на собственика.

— Колко искате за нея?

— 25 долара.

— Защо, какво ѝ има на колата? Да не ѝ е разбит моторът?

— Не, нищо ѝ няма, на 1,000 мили е.

— Да не би да не е Ваша?

— Моя е, но трябва да я продам!

— Но защо?

— Мъжът ми почина и според завещанието оставя всичко на мен, при условие че продам „Мерцедес“-а и получените пари предам на секретарката му.

* * *

— Казаха ми, че си прекарала лоши времена — казва мисис Коен на приятелката си.

— Прекарала! Да не мислиш, че ми е добре сега?!

— Защо, какво е станало?

— През юни кола прегази кучето, през юли се разведе дъщеря ми, през август мъжът ми внезапно умря. И най-страшното — следващата седмица очаквам бояджии вкъщи.

* * *

За да увеличат клиентите си, Коен и Леви решават да преименуват фирмата си на „Джонсън и Джонсън“.

Още на първия ден пристига нов клиент и иска да говори с Джонсън.

— Кой Джонсън? — пита секретарката. — Джонсън Леви или Джонсън Коен?

* * *

Семейство Голдшлагер забогатяло много от търговии с готови дрехи и решило да посети Европа и повиши културата си.

Започнали с обиколка на музеите. В една от залите видели прочута картина — малкият Исус лежи в ясла със слама, а до него Йосиф и Мария.

— Какви хора! — възмущава се госпожата. — Няма пари да купят на детето си люлка, а си поръчали портрет при Рубенс!

* * *

Вилнер полудял и попаднал в психиатрично заведение.

Няколко дни мирувал, след което обявил гладна стачка. Искал да получава храна, каквато според еврейската религия се полага за вярващите евреи. За да няма разправии, управата разрешила да готвят за него отделно.

Един съботен ден лекар видял Вилнер да пуши в коридора.

— Но, мистър Вилнер, Вие сте вярващ евреин, ядете предвиденото по еврейските религиозни канони, а сега Ви виждам да пушите в събота, което по вашите закони не е позволено. Как да си го обясня?

— Нали съм луд! — отвърнал пациентът.

* * *

Десетгодишният Йोजи се записва в младежка ционистка организация и за първи път отива на събрание.

— Как мина, какво правихте? — попитала го майка му, когато се върнал.

— Разправяха ни за някой си Мойсей — отговорило момчето.

— И какво ви казаха?

— Ами този Мойсей бил генерал в израелската армия и вършел саботажи зад египетските линии. Когато го усетили, с хитра, заобиколна маневра се измъкнал от Египет и стигнал до Червено море. Инженерните му части построили понтонни мостове през морето и еврейската бригада минала на другия бряг. Мойсей видял, че преследващите го египетски танкове се приближават и по радиото поискал от главния щаб да бомбардират и унищожат със самолети моста.

— Но, Йोजи, така ли точно ви го казаха? — попитала учудена майката.

— Не точно така, мамо, но ако ти разправя точно това, което ни казаха, никога няма да повярваш.

* * *

Полицаят Майк О'Брайън непрекъснато се навъртал в магазина за деликатеси на Марти Цвайг, искайки да го залови в някаква нередност. След като в продължение на няколко месеца не можал да го уличи в нищо, попитал:

— Абе защо вие, евреите, сте толкова хитри и умни, че човек никога в нищо не може да ви спипа?

— Защото ядем редовно маринована херинга.

Отговорът направил силно впечатление на полицая и той помолил евреина да му продаде маринована херинга.

В продължение на шест месеца полицаят всяка вечер минавал и изядял по две мариновани херинги. Докато една вечер нахлул разярен в магазина:

— Г-н Марти Цвайг — изкрещял той, — спипах Ви най-сетне! В продължение на шест месеца всяка вечер Вие ми продавахте по две

мариновани херинги за долар, а в съседния магазин за долар човек може да получи цяло кило херинги!

— Ето, сам виждате, господин Майк О'Брайън, благоприятното въздействие на маринованата херинга върху интелектуалното развитие дори на един полицаи.

* * *

Франк Синатра вечеря в ресторант. По едно време до неговата маса се приближава гимназист:

— Г-н Синатра, името ми е Берни Розенберг. Моля Ви една голяма услуга. Тук съм с едно момиче и искам да му направя добро впечатление. Нали разбирате, свалям го!

— И какво трябва да направя?

— Да дойдете след малко до нашата маса и да кажете: „Здрасти, Берни!“

— Добре — засмял се певецът и след малко застанал до масата на младата двойка:

— Здрасти, Берни!

Момчето го погледнало и сопнато отговорило:

— Франки, не виждаш ли, че съм зает!

* * *

Дори на шестдесет години, една от големите звезди на еврейския театър била винаги преследвана от тълпа млади и красиви обожатели.

Една вечер, връщайки се от представление, тя заварва петима млади мъже на стълбите.

— Вижте — казала им тя, — много съм уморена, имах тежък ден. Един от вас трябва да си отиде.

* * *

Фабрикант, тежко болен, диктува завещанието си на адвоката:

— На всеки работник или служител, който е работил в заводите ми поне 20 години, завещавам по 25,000 долара.

— Но вие открихте заводите си преди десет години — напомня му адвокатът.

— Знам, но представяш ли си как ще гръмнат вестниците! Каква реклама и за мен, и за заводите!

* * *

Богат американец-мюсюлманин завещал богатството си от 100 милиона долара на тримата си най-добри приятели — католик, протестант и евреин. Единственото условие било на погребението всеки да сложи по 100 долара в ковчега му.

Сложил сто долара католикът, последвал го протестантът. Евреинът взел двестата долара и сложил чек за триста.

* * *

Майер влиза в голям хотел да си купи вестник. Забелязва непознат, добре облечен човек да пуши голяма пура.

— Каква голяма пура! — възкликнал Майер. — Трябва да струва поне 15 цента.

— Честно казано, струва долар.

— Един долар?! И по колко пушите на ден?

— По десет.

— Десет долара на ден в тези тежки времена! Това означава по 70 долара на седмица. И откога пушите толкова много?

— От осемнадесетгодишна възраст. Скоро ще навърша 70.

— Не бих искал да Ви се бъркам, господине, но минавало ли Ви е през ум, че ако бяхте спестявали парите от пурите, този хотел можеше да бъде ваш?

— Вие пушите ли?

— Не, разбира се.

— Е, този хотел ваш ли е?

— Боже мой, разбира се, че не е!

— Е, добре — смукнал с наслада от пурата си пушачът. — Хотелът е мой!

* * *

Професор по зоология в Харвардския университет накарал студентите си да напишат реферат за слона. Ето как студенти от различни народности озаглавили рефератите си:

Немецът: Увод към библиографията за изучаване на слона.

Французинът: Любов и сексуалност при слоновете.

Англичанинът: Общи положения при лова на слонове.

Канадецът: Наблюдения върху подобряване породата на слоновете.

Изи Каплан: Слонът и еврейският въпрос.

* * *

Теодор непрекъснато носел лоши бележки.

— Каква е причината? — попитал баща му.

— Учителят ме мрази, защото съм евреин.

Семейството решило да покръсти Теодор. Следващият семестър обаче бележките му били още по-лоши.

— Какво оправдание ще намериш този път? — викнал бащата.

— Аз съм единственият християнин в класа, татко. Как да се състезавам с толкова много еврейчета?

* * *

Ейб и Изи са на екскурзия в Европа, за да си повишат културата. В Рим разглеждат Колизеума.

— Виждаш ли? — казва Ейб на Изи. — Потвърждение на това, което сто пъти съм ти казвал: ако нямаш достатъчно капитал, не

почвай строеж!

* * *

— Господин Коен, имайте предвид, че говорите с човек, който произхожда от едно от най-старите американски семейства! Под Декларацията за независимостта стои подписът на един от предците ми.

— А Вие, господин Джонсън, имайте предвид, че пред Вас стои човек, на когото един от предците му е написал Десетте божии заповеди.

ЛОГИКА

ЛОГИКА

Не обичам спанак и ми е добре,
защото ако обичах, щях да го ям,
а аз не мога да го понасям.

* * *

Двама старци пият чай и разговарят.

— Ти мислил ли си от какво става сладък чаят?

— Разбира се, от захарта.

— А пил ли си чай със захар, без да го разбъркаш?

— Да.

— Сладък ли е?

— Не.

— Значи от бъркането се подслажда.

— Тогава защо слагаме захар?

— За да знаем колко време да бъркаме.

* * *

Двама стари приятели се срещат след дълга раздяла.

— Какво става с Абрамович? — пита единият.

— Умря!

— Че как така, от какво?

— От глад.

— Не може да бъде, няма ли във вашето градче еврейска община, да се обърне към нея, да му помогнат?

— Има, но нали знаеш колко горд беше той.

— Е, защо тогава ми разправяш, че е умрял от глад, от гордост е умрял!

* * *

Рябинович съобщава на жена си.

— В сряда отиваме на кино.

— Ако сме живи.

— Ако не, ще отидем в четвъртък.

* * *

Разговор:

— Какво търси буквата Р в Хаим?

— Няма Р в Хаим.

— Как да няма?

— Какво ще търси Р в Хаим?

— Нали това те питам?

* * *

В едно религиозно училище учениците изучават групово Талмуда. Един от тях отива да пита равина може ли да пушат. След малко се връща и съобщава:

— Каза не...

— Какво го пита?

— Питам го дали можем да пушим, когато изучаваме Талмуда.

— И аз ще ида да питам — решава друг и отива при равина.

— Учителю, можем ли да изучаваме Талмуда, когато пушим?

— Разбира се!

* * *

— Защо на локума викат локум?

— Защото е мек и разтеглив като локум, сладък е като локум, защо тогава да не му викат локум?

* * *

В едно купе пътуват двама евреи — единият възрастен богат човек, другият — млад представителен красавец.

— Колко е часът, моля? — пита младежът спътника си.

Възрастният не отговаря.

След половин час младежът пак задава същия въпрос и така няколко пъти, без да получи отговор. По едно време влакът забавя хода си и възрастният почва да се приготвя за слизане. Преди да слезе обаче, изважда часовника си и казва:

— Два без десет.

— Толкова пъти Ви попитах, защо чак сега ми казвате?

— Ами вижте, младежо! За да Ви отговоря, трябваше да изкарам часовника си. Вие щяхте да ми кажете, че часовникът ми е много хубав. Аз щях да Ви кажа, че е подарък от дъщеря ми. Вие щяхте да ми кажете: „Значи имате дъщеря. На колко е години?“ Аз щях да Ви кажа, че е на осемнайсет, и че е много хубава. Така щяхме да почнем разговор и аз, понеже съм любезен човек, щях да Ви поканя на гости. Вие щяхте да приемете поканата и понеже сте хубаво момче, дъщеря ми щеше да Ви хареса и да се влюби във Вас. След време можеше да се ожените. А аз дъщеря си на човек, който няма пари да си купи часовник, не давам.

* * *

Двама евреи се питат кой е най-умният човек на земята.

— Ще трябва да поразсъждаваме — казва първият. — Хората се делят на две, евреи и неевреи, явно е, че по-умни са евреите и ще трябва да го търсим между тях.

— А евреите на какво се делят?

— На ционисти и неционисти. Явно, ционистите са по-умни, създадоха държава и излязоха прави.

— А между ционистите кой е най-умният?

— Ще трябва да е някой, който е в ръководството на еврейската организация.

— Кой?

— Естествено, който е председател.

— Прав си.

— Но аз го познавам! Да знаеш само какъв глупак е!

* * *

Един от енорияшите се произнесъл с насмешка за местния равин.

— Как смееш да се подиграваш с нашия равин! — възмутил се неговият събеседник. — Той редовно разговаря с Господ.

— Откъде знаеш, че не лъже?

— Глупости, как ще лъже. Ще разговаря ли Господ с човек, който лъже?

* * *

Равин бил хванат в леглото на жената на Померанц и бил изправен пред равинския съд. На въпроса дали се признава за виновен, той отговорил отрицателно и задал следните въпроси:

— Може ли аз да легна със собствената си жена?

— Можете — отговорил съдията.

— А може ли Померанц да легне с жена си?

— Може.

— А може ли той да легне с моята жена?

— Не може.

— Е, щом аз мога да легна с тази, с която той не може защо да не мога да легна с тази, с която той може?

* * *

В остър спор Ицик нарича своя приятел Яков „магаре“.

— Чакай! — иска обяснение Яков. — Защото съм ти приятел ли ми викаш магаре или съм ти приятел, защото съм магаре?

* * *

— Къде са ми очилата? — чуди се Беркович. — Не ги виждам до книгата, която четях, нито ги виждам на масата, не ги виждам и под масата. Но как виждам, че не ги виждам, когато аз без очила нищо не

виждам. Ама че съм глупак. Щом виждам, че никъде не ги виждам, значи са на носа ми!

* * *

Мъж влиза в магазин и си избира вратовръзка. Продавачът му я увива и му я подава.

Мъжът се колебае, после връща връзката:

— Извинявайте, но бихте ли я сменили за чифт чорапи?

Търговецът му подава чорапите и мъжът си тръгва.

— Господине, не сте платили чорапите?

— Какво имате предвид? Нали ги смених за вратовръзката?

— Да, но вие не бяхте я платили.

— А защо да я плащам? Нали не я взех?

* * *

Сляп амбулантен търговец и приятелят му си купили череша. Дали си джентълменска дума — по ред да вземат по една череша. Внезапно слепият пернал ядосано през ръката виждащия си приятел.

— Не те ли е срам да мамиш сляп човек, при това приятел?

— Но какво съм сторил?

— Аз вземам по две череша, ти не протестираш. Това може да означава само едно, че ти вземаш по три, ако не и по четири, измамнико долен!

* * *

Двама бедни братя евреи получавали по сто долара месечна помощ от Ротшилд. Когато единият умрял, другият отишъл да получи парите сам.

Касиерът на Ротшилд му дал 100 долара.

— Ей, чакай, защо само сто? Полагат ми се двеста.

— Брат ти умря и г-н Ротшилд нареди да спра милостинята за него.

— От къде на къде? Кой е наследник на брат ми — Ротшилд или аз?

* * *

— Бека, трябва да намерим нов учител по иврит на Дикчо. Днес бях в училище и смятам, че старият Оливер не е добър учител.

— Но защо? Всички казват, че е много добър. Та той преподава вече 20 години.

— Точно там е проблемът! Всеки добър учител си разбива нервите за 3–4 години, вдига високо кръвно и си сменя работата или пък получава удар. А този ми изглежда подозрително здрав.

* * *

— Ралф, затвори прозореца. Навън е студено... Ралф захвърли за миг този вестник и затвори прозореца, навън е студено... Ралф, глух ли си!? За трети път ти казвам, затвори прозореца, навън е студено.

— Е, добре, ето, затварям го. Мислиш ли сега, че навън стана по-топло?

* * *

— Кое е по-важно — слънцето или луната?

— Разбира се, че луната. Тя свети през нощта, когато е тъмно и имаме нужда от нея. А на кого е притрябвало слънцето, когато и без това през деня е светло?

* * *

— Колко е разстоянието от Филадельфия до Ню Йорк?
— Около сто мили.
— А от Ню Йорк до Филадельфия?
— Разбира се, пак толкова!
— Защо да се разбира. Не е задължително разстоянието напред и назад да е еднакво. Например от Коледа до Великден са пет месеца, а от Великден до Коледа — седем.

* * *

— Какво се е случило, жено, защо плачеш?
— Как да не плача, когато някой е откраднал гъшата мас. Цели две кила. Бях я приготвила за Песах.
— Но тук не е близал никой, освен тебе и... котката. Разбира се, че котката.
— И аз така помислих, но я претеглих — тежи всичко на всичко две кила.
— Ето ти тебе загадка. Намерихме гъшата мас, но къде, мислиш, се е дянала котката?

* * *

Осемнайсетгодишният Шломе се оженил. Представете си изненадата му, когато на третия месец жена му родила. Колкото и да бил несведущ по тези въпроси, Шломе бил смутен и отишъл при равина за обяснение.

— Раби — възкликнал той, — може да ти е трудно да повярваш, но жена ми роди.

— Няма нищо чудно в това!

— Но ние сме женени само от три месеца. От майка си, Бог да я прости, зная, че бебета се раждат за девет месеца.

Равинът погладил брадата си и дълбоко се замислил.

— Ще ти задам няколко въпроса по методите на Талмуда и ще разрешим тази мистерия. Първо, синко, казваш, че сте женени от три месеца?

— Да, Раби.
— Жена ти е живяла с тебе три месеца?
— Да, раби.
— И ти си живял с нея три месеца?
— Да, Раби.
— Значи — всичко е наред! Помисли сам: три месеца плюс три месеца плюс три месеца, колко месеца прави?
— Девет! — отвърнал Шломе и хукнал щастлив към дома си.

* * *

Съдържателка на малко ресторантче прави сметка.
— Вареното яйце, хлябът и супата струват 7 копейки. И още седем за рибата — 11 копейки.
— Госпожо — възразил честният посетител — седем и седем прави четиринадесет.
Жената мълчаливо направила отново сметката:
— Не, два пъти по седем е единадесет.
— Как стигнахте до този резултат?
— Много просто. Бях вдовица с четири деца. Омъжих се за вдовец с четири деца. След това си родихме още три. Сега той има седем и аз имам седем, а общо имаме единадесет.

* * *

Смутен, Симон отишъл при мъдреците на града. Попитали го какво му се е случило.
— Известно е — започнал Симон, — че когато човек изпусне намазана с масло филия, тя винаги пада с маслото надолу.
— Това е така — казал единият от мъдреците.
— Е, добре, но днес изпуснах филията си и тя падна с маслото нагоре.
— Не може да бъде! — възкликнал старшият мъдрен — Такова нещо не съм чувал никога.
— Но се случи. Какво може да означава то?

Мъдреците мислили, мислили, докато единият се усмихнал щастливо.

— Симоне — рекъл той, — върви си по живо, по здраво вкъщи и бъди спокоен. Ти просто си намазал филията от обратната страна.

ДИАЛОЗИ

ДИАЛОЗИ

Малко са тези, които знаят
кога трябва да говорят.

Още по-малко са тези,
които знаят кога трябва да мълчат.

* * *

— Защо евреите отговарят на въпроса с въпрос?
— Защо питаш?

* * *

— Колко?
— 16.
— Какво 16?
— Какво колко?

* * *

— Женен ли сте?
— Не, имам такъв вид, защото току-що ми откраднаха колата.

* * *

— Чете ли? Двама астронавти са обиколили няколко пъти света.
— Като имат пари, могат да си пътуват, колкото искат.

* * *

— Г-жа Полак, искате ли тази вечер да отидем на „Сватбата на Фигаро“?
— Не, мила, заета съм. Ще пратя телеграма.

* * *

Исак се спъва и се търкулва по стълбите.

— Паднахте ли? — пита съседът.

— Не, аз така слизам.

* * *

— Десет хапчета аспирин, моля!

— Да ви ги завия ли?

— Не, ще си ги търкалям.

* * *

На перона пристига Моше и хуква с куфар в ръка след потеглящия влак, но се отказва да го гони.

— Изтървахте влака ли? — пита един.

— Не, не можах да го хвана.

* * *

Търговски пътник възразява, че му искат много за стаята.

— Но там има течаща вода!

— Аз да не съм пъстърва.

* * *

— Цяла нощ в кревата ми пълзяха дървеници — оплаква се Абрамович на портиера.

— Да не искате за тази цена да ви пусна балерини!

* * *

— Защо кучето маха с опашка?

— Защото е по-силно от опашката си. Иначе опашката му щеше да маха с него.

* * *

— Защо косата побелява по-бързо от брадата?

— Защото е с 20 години по-стара от нея.

* * *

— Защо ти, толкова хубав мъж, още не си женен?

— Защото колкото пъти срещна момиче, което умее да готви като мама, прилича повече на татко.

* * *

— Как е възможно, приближаваш тридесет и още нямаш съпруг?

— Имам куче, което ръмжи, папагал, който псува, и котка, която не се прибира по цяла нощ. За какво ми е съпруг?

* * *

— Жак, вярно ли е, че бракът променя личността?

— Да, поне в известен смисъл. Ето, вземи моя брак. Докато бяхме сгодени, аз приказвах, тя слушаше. Няколко седмици след като се оженихме, приказваше само тя, аз слушах. Сега и двамата приказваме — слушат съседите.

* * *

— След като се омъжа, много мъже ще станат нещастни.

— Мислите ли, че ще ви разрешат да се омъжите изведнъж за много мъже?

* * *

— За Бога, Ейб, що за съпруг си ти? Главата ти е постоянно заровена в книгите. Не се интересуваш дори дали съм жена. Понякога ми се иска да съм книга, поне щеше да ме разлистваш...

— Нямахте да е лошо, Моник. Освен това можех в края на седмицата да те занеса в библиотеката и да те сменя с нещо по-интересно.

* * *

— Госпожо Коен, в молбата си за развод пишете, че сте на тридесет и пет години.

— Точно така, господин съдия.

— Но според кръщелното Ви свидетелство Вие сте на петдесет.

— Ваше благородие, моля да не броите последните петнадесет години, които прекарах с моя съпруг. Това не беше живот!

* * *

— Женен съм вече от 28 години и съм влюбен в едни и съща жена.

— Това е чудесно!

— Чудесно е, ама ако жена ми разбере...

* * *

— Кажи ми истината, спал ли си с жена ми?

— Нямам по-добър приятел от тебе и не мога да те излъжа.
Спах!

— Това никак не ми харесва.

— А да не мислиш, че на мен пък много ми е харесало.

* * *

Беден евреин: Има нещо, което ме потиска, несправедливо е богатите, които имат повече пари, отколкото им трябва, да могат да купуват на кредит. А от бедните винаги искат да плащат с пари. Това честно ли е?

Равинът: Не мога да си представя как би могло да бъде иначе.

Беден евреин: Трябва да бъде обратното — богатите да плащат с пари, а бедните да купуват на кредит.

Равинът: Възхищавам се от чувството ти за справедливост, но търговец, който продава на кредит на бедните, скоро сам ще стане беден.

Беден евреин: Е, какво от това, нали тогава и той ще може да купува на кредит.

* * *

— Но, татко, аз не искам да ходя в Америка.

— Мълчи, Йосифе, и продължавай да плуваш.

* * *

— Сара, отново имаш забележка, че си разсеяна. Защо?

— Не можах да си спомня къде са Дарданелите.

— Миналата седмица беше забравила къде е Гибралтарският проход, сега Дарданелите. Кога ще се научиш да си слагаш нещата на място!

* * *

- Защо закъсня за час, Бени?
- Татко ме задържа, бях му необходим.
- И нямаше никой друг вкъщи?
- Имаше, но му трябвах точно аз.
- За какво?
- За да ме набие.

* * *

Двама възрастни седят на пейка и разговарят.

— Господин Голд, науката промени всичко. Представите ли си как са живели нашите деди без телевизия, без радио, без телефон?

— Е, очевидно не са могли да живеят без всичко това и затова са измрели до един.

* * *

— Здравей, Жак, как е с поезията?

— Отлично! Стиховете ми вече имат два пъти повече читатели, отколкото преди.

— Честито, Жак. Не знаех, че си се оженил.

* * *

— Не я е срам, нарече ме стара глупачка.

— Как е възможно, че ти нямаш още четиридесет.

* * *

— Якоб Леви, за обир посред нощ ви осъждам на две години затвор. Имате последната дума.

— Господин съдия, миналия път ме осъдихте за обир посред бял ден. Сега — за обир посред нощ. Според вас по кое време следва да си изкарвам прехраната?

* * *

— Морис, защо изглеждаш толкова нещастен?

— Помниш ли, че преди три седмици почина леля Роза и ми остави 50,000 долара?

— Помня.

— А помниш ли, че миналата седмица почина чичо ми Хаим и ми остави 75,000 долара?

— Какво лошо има в това?

— Какво лошо ли? Тази седмица... нищо!

* * *

— Каква е разликата между смъртта и данъците?

— Смъртта не става по-тежка след всяко заседание на Конгреса.

* * *

— Извинете, Вие евреин ли сте?

— Лъжете се, не съм.

— Може би майка Ви...

— Е, нали ви казах, не съм.

— Тогава — баща Ви.

— Престанете вече — нито майка ми, нито баща ми...

— Аха, значи баба Ви... Ама чакайте, защо посягате да ме ударите. Ако не баба Ви, то поне дядо Ви. Няма нищо срамно, аз например съм чист евреин.

— Е, добре, щом толкова настоявате — евреин съм! И майка ми, и баща ми, и баба ми, и дядо ми, и прабаба ми...

— Странно!

— Е какво толкова странно има?

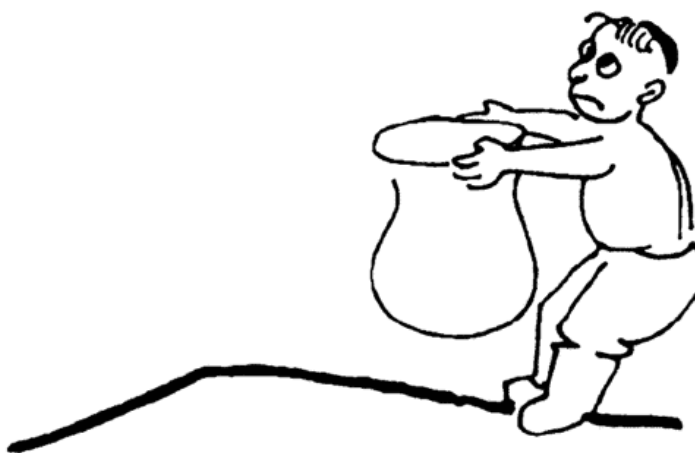
— Знаете ли, Вие въобще не приличате на евреин!

РАЗНИ

РАЗНИ

Дъщерите на богатите
са винаги красиви.

* * *

Стар арменец е на смъртно легло. Около него е цялото му семейство.

— Кажни ни последната си дума, дай ни последния си съвет! — моли го най-големият син.

— Пазете евреите, пазете евреите! — промълвил старецът.

— Защо евреите? — учудил се синът.

— Защото като свършат с тях, ще започнат с нас!

* * *

Евреин и поляк седят един до друг на представление. Първият изпълнител е цигулар и полякът не може да скрие възхищението си.

— Той е евреин — казва гордо евреинът.

Следващото изпълнение е на народен танц. Солистката, красиво, мургаво момиче, е превъзходна танцьорка.

— Еврейка! — казва гордо евреинът.

Полякът сумти, едва се сдържа да не избухне. Третият изпълнител, певец, предизвиква бурни овации.

— Още едно еврейче — хвали се евреинът.

— О, Исусе Христе! — възкликва възмутен полякът.

— Също евреин! — казва евреинът.

* * *

Двама евреи отиват на цирк. Представя се коронният номер. В средата на манежа е поставено голямо кълбо, върху него платформа, върху платформата още едно кълбо, върху него — куб, върху куба — стълба, върху стълбата — прът. На върха на пръта се изкачва клоун, който се изправя на една ръка. С другата изважда малка цигулка, поставя я под брадата си и засвирва с една ръка.

— Какво ще кажеш за този клоун? — пита единият евреин приятеля си.

— Е, все пак не е Ойстрах! — отговаря снизходително другият.

* * *

Двама евреи пътували с кораб към Америка — единият гърбав, другия с голям, типично еврейски нос. Страхували се да заговорят един с друг — все още не им се вярвало, че пътуват към свободата си. Но след няколко дни евреинът с големия нос се приближил към гърбавия и му казал доверително:

— Приятелю, ще ти кажа една тайна. Аз съм евреин!

Гърбавият погледнал еврейския му нос и казал:

— Благодаря ти за доверието. И аз ще споделя моята тайна — гърбав съм.

* * *

Когато заминавал за Япония, г-н Рабинович съжалявал, че на Пурим няма да може да присъства на празничната служба. Голяма била обаче изненадата му, когато научил, че в Токио има синагога. Още по-изненадан бил да види, че и богомолците, и равинът били японци.

След службата г-н Рабинович отишъл да благодари на японския равин и да сподели радостта си, че в Япония е имал възможност да отпразнува Пурим.

— Извинете, а Вие евреин ли сте?

— Разбира се! — отвърнал Рабинович.

— Извинете за въпроса, но никак не приличате на евреин.

* * *

Някъде по света се срещат трима евреи.

— Откъде си ти? — питали първия.

— От Могилевка.

— А колко жители има в Могилевка?

— Към 600 — 500 евреи и 100 други.
— Какво работят християните?
— Какво? Полиция, пожарна команда, служители по чистотата.
— А ти откъде си? — попитали втория.
— Аз съм от Чернухин.
— Колко жители сте?
— 1,000 — 800 евреи и 200 други.
— Какво работят другите?
— Полиция, пожарна команда...
— А ти откъде си? — попитали третия.
— Аз съм от Ню Йорк.
— Колко жители има Ню Йорк?
— Към 10 милиона.
— А колко са евреи?
— Около два милиона.
— Че какво правите с 8 милиона полиция и пожарникари?

* * *

В претъпкано купе пътува евреин. Лято е и е много горещо.
— Колко съм жаден! Колко съм жаден! — се обажда през няколко минути евреинът.
На един от пътниците му писва да го слуша, бърка в чантата си и му дава шише бира.
След малко евреинът започва да повтаря през няколко минути:
— Колко бях жаден! Колко бях жаден!

* * *

Рабинович върви по улицата, настига човек, обръща се и го тупва по рамото:
— О, здравей, Познански! Какво става с тебе, толкова години минаха, много си се променил. Беше едър — сега си дребен, беше рус — сега си тъмен. Беше пълен, сега си слаб. Познански, Познански, добре все пак, че те познах.

— Но аз не се казвам Познански.
— А, и името си си сменил, значи!

* * *

Няколко минути преди да потегли влакът, човек търчи по перона и вика:

— Рабинович! Рабинович!

— Какво има? — пита появилият се на прозореца мъж.

Вместо да му отговори, тичащият се приближава до него и му удря страхотен шамар.

Мъжът се оттегля в купето и без никакво смущение заявява на спътниците си:

— Как го излъгах, а! Аз не съм Рабинович, Абрамович съм!

* * *

На гарата, на гишето за билети идва редът на Майер.

— Билет за Варшава. Колко струва, моля?

— 100 злоти.

— Но аз имам само 60.

— Следващият, моля! — подканя билетопродавачът.

Майер се оттегля и застава отново на опашката.

Идва пак неговият ред:

— Да ви кажа право, скрил съм от жена си 10 злоти, така че имам
70.

— Следващият, моля! — не му обръща внимание продавачът.

Майер пак се нарежда на опашката и когато застава на гишето, казва:

— Знаете ли, пребърках се и се оказа, че имам още 10 злоти.

В това време се чула сбирката на тръгващия влак.

— Е, видяхте ли! — казал Майер. — Кой губи сега?

* * *

В Москва на улицата се срещат двама музиканти. Отдавна не са се виждали.

— О, как си, Ицик, какво правиш? — пита Леон.

— Много съм добре, образувахме си едно оркестърче — файн!

— А кой ви е диригент?

— Ешкенази.

— Чудесно! Знам го. А първа цигулка?

— Вайсберг.

— И той е добър. А флейта?

— Самсонович!

— Ехе, голяма работа сте.

И така се оказва, че всички оркестранти са все евреи, докато се стигнало до ударните инструменти.

— Мъчно беше за тях и взехме Иван Иванович.

— Ех, тези руснаци! Навсякъде се набутват.

* * *

Джорджи обичал да се мотае по улиците и редовно закъснявал за училище, като все намирал някакво извинение.

— Този път защо закъсня, Джорджи? — пита го учителката.

— Баща ми ме накара да му помогна в гаража.

— Добре, нека баща ти ти даде бележка. И ако утре не я донесеш, ще извикам баща ти тук, в училище.

На следващия ден Джорджи донесъл следната бележка:

„Госпожо, моля извинете Джорджи за вчерашното закъснение. Той му помагаше в гаража. Баща ми.“

* * *

Възрастен човек пита малчуган, който си играе на улицата:

— Как се казваш, момченце?

— Като татко ми.
— Искам да кажа, как те викат.
— Никой не ме вика, аз съм много послушен.
— Не ме разбра. Искам да кажа, как те повикват, да речем, за обяд...
— Никой не ме вика. Аз винаги съм пръв на масата.

* * *

Местният равин вижда малкия Сиймур, който се опитва да достигне звънеца на една къща.
— Здравей, Сиймур. Чакай, ще ти помогна.
Той вдига малчугана, който натиска с все сила звънеца и сетне изкрещява:
— Благодаря, Раби! Бягай да бягаме сега!

* * *

В бракоразводно дело адвокат прави всичко възможно, за да злепостави пред съда съпругата на своя довереник:
— Кажете на уважаемия съд, какво работехте, преди да се омъжите.
— Бях стриптийзьорка.
— Смятате ли, че това е занимание, достойно за почтена жена?
— Това е далеч по-благородна професия в сравнение с професията на моя баща и аз се гордея с нея.
— Баща ви сутеньор ли беше?
— Не, адвокат!

* * *

Райнберг е обвинен в полигамия. Адвокатът му обаче бил превъзходен и успял да опровергае неопровержимите доказателства.

След като съдията прочел оправдателната присъда, обърнал се към подсъдимия:

— Г-н Райнберг, чухте оправдателната присъда. Сега можете спокойно да се приберете вкъщи при жена си.

— Благодаря ви, г-н съдия, но бихте ли ми посочили при коя от четирите?

* * *

Католик, протестант и евреин били заловени да играят комар и изправени пред съда.

— По колко пари залагахте? — попитал съдията.

— Та аз не познавам картите, как така ще залагам? — оправдал се католикът.

— Аз въобще не бях там. Може ли да съм залагал пари, когато ме е нямало?

— А вие? — обърнал се съдията към евреина.

— Господин съдия — рекъл евреинът, — да не мислите, че ще седна сам да си играя на пари?

* * *

Професор Коен, пословичен със своята разсеяност, срещнал една сутрин сина си по коридорите на университета и му казал:

— Здравей, Марти. Как е баща ти?

* * *

Синът на религиозен евреин обяснявал на баща си дарвиновата теория. Като чул, че човекът произхожда от маймуната, старият евреин гневно прекъснал сина си:

— Виж какво! Аз зная, че не произхождам от маймуна. Е, виж, за теб не съм сигурен!

* * *

Айнщайн на тържествена вечеря в негова чест:

— Това, което никак не харесвам на младото поколение е, че аз вече не принадлежа към него.

* * *

Известен професор по история на еврейството бил поканен на бал на своите студенти. В разгара на веселието към него се приближила кралицата на бала, негова студентка. За всеобщо учудване, професорът я наградил и целунал звучно.

— Боже мой! — възкликнало момичето.

— Да оставим настрана титлите. Тази вечер ме наричай просто Джо.

* * *

Млада музикантка преследвала известния пианист Артур Рубинщайн. За да се отърве, той решил да я изслуша.

— Родена съм за пианистка — каза младата жена. — По цял ден свиря, затова не съм се и омъжила. Ако се съгласите да ми дадете поне десетина урока...

Рубинщайн я поканил на пианото, тя свирила половин час, след което се обърнала тържествуваща към него.

— Е, какво мислите?

— Мисля, че спокойно можете да се омъжите!

* * *

— Деди, имаш ли нещо против да посвиря на хармоника?

Разбира се, че не, аз обичам музиката. Всъщност мене музиката ме спаси.

— Как?

— Това стана още преди баща ти да се роди. Скъса се язовирната стена, наводнението беше неопикуемо. Баба ти успя да се качи на масата и водата я повлече.

— А ти?

— Аз я съпровождах на пианото.

* * *

Семейство Менделсон били много доволни от прислужницата си и се натъжили, когато тя казала, че ги напуска. Причината била, че е бременна, а нямала съпруг.

Менделсонови решили да осиновят детето, за да запазят домашната прислужница.

След две години прислужницата отново им съобщила, че чака дете. Менделсонови решили да осиновят и него. След още една година, когато осиновили и третото дете на прислужницата, тя им казала категорично, че напуска.

— Но защо? — изненадали се Менделсонови.

— Защото когато дойдох да работя при вас, не ми казахте, че ще трябва да се грижа и за трите ви деца.

* * *

В продължение на 20 години Яков посещава един и същ ресторант и поръчва един и същ борш. За ресторанта това е идеалният клиент — нито веднъж не се е оплакал нито от храната, нито от обслужването. Затова една вечер келнерът бил силно озадачен от това, че Яков го извикал гневно, след като боршът му бил току-що поднесен.

— Келнер, опитайте този борш.

— Защо, г-н Яков, това е същият, който...

— Не дрънкайте, а сядайте и го опитайте.

— Г-н Яков, ако боршът е студен или...

— Не дрънкайте, ами сядайте и го опитайте.

— Г-н Яков, и да го опитам, ако Вие не го харесвате, все едно, ще трябва да Ви го сменя.

Яков се изправил застрашително, лицето му мораво от гняв:

— За последен път казвам: опитайте борща!

Келнерът седнал, огледал масата и попитал:

— Къде е лъжицата?

— А-а-а! — избухнал тържествуващ Яков. — Аз ли трябва да знам къде е лъжицата?

* * *

Редовен клиент на ресторант вкусва от гозбата и възмутен се провиква:

— Келнер, повикайте управителя. Аз това отвратително нещо не мога да го ям.

— Излишно е да го викам, господине, управителят също няма да го яде.

* * *

Клиент вкусва от малиновия сладкиш, който си е поръчал за десерт и извиква възмутен:

— Как е възможно! Що за малинов сладкиш е това? Та той мирише на херинга!

— На херинга ли? Прощавайте, аз съм ви дал от ябълковия. Малиновият мирише на лук.

* * *

Две години минали откакто Реб Юдел изчезнал. Никой не знаел убит ли е или просто е избягал от жена си. А тя го била отдавна прежалила. Имала си любовник и искала да се омъжи за него, но

според юдейските закони нямала това право, докато не бъде доказано, че Реб е мъртъв.

Една сутрин чула, че морето е изхвърлило труп и хукнала през глава да го види.

— Но това е Реб, божичко, Реб това си ти!

— Как ще докажете това, госпожо, та това е един съвсем разложен труп! — казал съдебния следовател.

— Петнадесет години съм живяла с него, ако аз не го позная, кой друг.

— По какво?

— Той, той, той заекваше и много обичаше да пее стари песни!

* * *

Непосредствено преди Октомврийската революция, докато Русия е още във война, евреин влиза в кварталната бакалница.

— Вече не сте желан в моя магазин — посрещнал го враждебно собственикът. — Махайте се и повече не идвайте!

— Защо, какво съм Ви сторил?

— Това, което и всички останали евреи! Докато синът ми е в армията и се бори за чест и достойнство, Вашият се бори да натрупа повече пари.

— Господине, всеки се бори за това, което му липсва!

* * *

Двама приятели седели в дома на единия и си говорели. Гостът си бил забравил часовника и колкото пъти питал колко е часът, домакинът отивал до кухнята и като се върнел, му казал.

— Само в кухнята ли имаш часовник? — попитал гостът.

— Въобще нямам.

— А защо ходиш до кухнята?

— Оттам се вижда часовникът на училището.

— Часовникът на училището! А нощно време?

— Нощно време използвам тропета!

— Тромпета! Как с тромпет ще познаеш колко е часът?

— Много лесно. Отварям прозореца, надувам го и все някой ще се намери да изкрещи: „Абе кой е този идиот, който в три часа и седемнадесет минути се е разсвирил?“

* * *

Г-жа Моргенщайн, развълнувана от проповедта на равина, отишла да му стисне ръката.

— Държа да знаете, че всички Ваши проповеди са прекрасни. Би трябвало да ги издадете в книга.

— Г-жо Моргенщайн, трогнат и поласкан съм. Сам аз не бих ги издал, но като умра, ако те наистина струват нещо, ще се намери кой да ги издаде посмъртно.

— О, това би било чудесно! Колкото по-скоро, толкова по-добре!

* * *

Служител в синагогата се вгледал в просяка пред вратата и го разпознал.

— Измамник! — развикал се той. — Вчера просеше пред католическата църква, видях те. Днес пред синагогата. В крайна сметка — евреин ли си или католик?

— Евреин. Но в тези времена може ли човек да преживява само от една вяра?

* * *

В игрална зала на хотел четирима непознати седат да играят бридж. Единият предложил най-напред всеки да си каже името.

— Аз — казал той — съм Алберт Калман.

— Уилям Кохейн — представил се вторият.

— Джо Конин — отвърнал третият.

Четвъртият мълчаливо бъркал картите.
— А вие? — попитали го.
— Аз също съм Коен.

* * *

Посетител в хотел отворил библията, която била на нощната масичка. На първата страница някой бил написал: „Ако сте болен, четете псалм 18, ако се безпокоите за семейството си — псалм 45, ако сте самотен — псалм 92“.

Посетителят бил самотен и отворил на псалм 92. Накрая на псалма прочел надпис с молив: „Ако все още сте самотен, позвънете на телефон 5–139 и търсете Ида.“

* * *

Трима евреи корабокрушенци попаднали на необитаем остров. Решили, че само Господ може да им помогне. След продължителни молитви се явил ангел, който обещал да изпълни по едно желание на всеки един.

Първият пожелал да се озове в най-хубавия ресторант в Ню Йорк. Изчезнал моментално.

Вторият поискал да е в Париж в компанията на хубава жена и бутилка шампанско. Изчезнал и той.

Третият мислил дълго, много дълго. Сетне казал:

— Страшно ми е скучно сам. Върнете онези двамата.

* * *

Двама непознати пътуват в купе първа класа. Единият пали цигара. Другият му прави бележка, че купето е за непушачи. Пушачът обаче продължава да пуши невъзмутимо.

— Господине, ще повикам кондуктора.

След като и това не помогнало, непушачът наистина извикал кондуктора.

— Господинът нарушава реда...

— Не аз, а той нарушава реда. Вози се в първа класа с билет от втора.

Непушачът сконфузено се измъкнал от купето.

На крайната гара се срещнали на перона.

— Откъде разбрахте, че билетът ми е втора класа?

— Видях го като го слагахте в джоба си — същият като моя!

* * *

Селският учител се пропилил и постепенно загубил учениците си.

Равинът отишъл при него и се опитал да го вразуми:

— Нямах избор. Просто трябва да спреш да пиеш...

— Защо?

— Как защо? Като спреш да пиеш, отново ще почнеш да преподаваш.

— Бе ти луд ли си?! Аз преподавам от 20 години, за да мога да пия, ти искаш да спра да пия, за да преподавам!

* * *

Двама стари приятели се срещат.

— Какво си се оклюмал? — пита единият.

— Само преди няколко дни погребях жена си.

— Как така? Че нали почина преди три години, бях на погребението ѝ.

— Това беше първата ми жена. А сега почина и втората.

— О, прощавай, не знаех, че си се оженил пак. Честито!

* * *

Млад, хубав мъж отишъл при хирург и поискал да го стерилизират.

Хирургът се опитал да го разубеди, но младежът се тръшкал, плакал, заканвал се да се самоубие. Хирургът се видял в чудо и извършил операцията.

— Защо ви трябваше това? — попитал хирургът, когато пациентът напуснал болницата.

— Влюбен съм в еврейка, искам да се ожена за нея, а е съгласна само ако стана евреин.

— Но тя е искала да ви обрежа!

— Да, точно това беше думата.

* * *

Часовникът на Леви се развалил. Влязъл в часовникарски магазин.

— Но ние не поправяме часовници! Ние обрязваме — казал собственикът.

— Е, тогава защо са тези часовници на витрината?

— А вие, господине, на мое място какво бихте сложили на витрината?

* * *

В края на XIX век член на руското царско семейство посетил Лондон и кметът дал вечеря в негова чест. Сред поканените бил и прочутият милионер и филантроп сър Моузес Монтефиоре. На руския благородник не било по вкуса да вечеря с евреин. По време на тържеството той споменал, че в Япония най-силно впечатление му е направило, че там няма нито свини, нито евреи.

Гостите се престорили, че не забелязват намека, но не и Монтефиоре.

— Сър — обърнал се той към руския благородник-антисемит, — когато ние двамата отидем в Япония, там ще има вече и евреин, и свиня.

* * *

Евреин и полски професор-антисемит пътували в едно купе.

— Добър ден, господине — опитал се да започне разговор евреинът, но професорът четял вестник и не му обръщал внимание. Чак на третия опит на евреина той отвърнал с досада:

— Не разбирате ли, че нямам никакво желание да разговарям с невежа евреин.

Прикривайки гнева си, евреинът казал с равен, предизвикателен тон:

— Понякога един невеж евреин е далеч по-умен от един образован фанатик. И мога да ви го докажа!

— Така ли? Да видим! Какво предлагате?

— Първо аз ще Ви задам един въпрос. Ако не можете да ми отговорите, ще ми платите 25 злоти. След това Вие ще ми зададете въпрос. Ако аз не мога да Ви отговоря, ще Ви дам 5 злоти, защото, според Вас, съм невеж евреин. Съгласен ли сте?

— С удоволствие ще Ви прибера петте злоти! — отвърнал уверено професорът. — Питайте!

— Какво е това, което има три очи, пасе трева и строи къщи от злато?

Дълго се мъчил професорът, накрая броил двадесет и петте злоти и попитал:

— Добре, кажи кое е това, което има три очи, пасе трева и строи къщи от злато.

— И аз не знам — отвърнал евреинът. — Ето ви вашите пет злоти!

* * *

Той бил дребен, слабичък и страхлив човечец. Живеел на село и се препитавал с гъбарство. Докато събирал гъби по поляната, чул глас:

— Иде голяма буря-а-а! Бягай вкъщи!

Човечецът се огледал. Наоколо нямало никой. Само един кон го гледал спокойно с умните си очи. Погледнал небето — било

безоблачно, а времето било топло и тихо.

— Иде голяма буря-а-а! Бягай вкъщи!

Конят продължавал да го гледа все така спокойно и умно.

Ужасен, човекът хукнал. Едва поемайки дъх, влетял вкъщи.

— Глътка коняк, глътка коняк — или ще припадна! — викнал той на жена си и като глътнал живителната течност, разказал какво му се е случило.

— И никакъв човек наоколо, никакъв! — добавил той. — Кон един и толкова.

— Добре де — отвърнала спокойно жена му, — казал ти, че ще има буря. Няма какво толкова да се вълнуваш. В края на краищата какво ти разбира кон от метеорология?

* * *

— Не мога да спя, докторе. По цяла нощ не мигвам.

— Ще ви предпиша нещо успокоително...

— Опитах всичко! Сънотворните сякаш имат обратно действие при мене.

— Тогава опитайте чаша...

— ... топло мляко половин час преди лягане, нали? Има-няма един тон съм изпил. Не помага.

— А музика от...

— ... Шуберт и краката в леген с гореща, солена вода. Вятър и мъгла!

— Вижте, нека опитаме стария изпитан начин да броиш овце: една овца, две овци и така нататък.

— Точно това направих снощи и реших да потърся помощта на психиатър. Броих до две хиляди овце. После им преброих краката — осем хиляди. Разделих ги на четири и получих отново същите две хиляди овце. Започнах да ги стрижа, овца по овца. Остригах ги всичките и... нищо! Тогава реших да направя от кожата им кожуси. Много изтощителна работа. От две хиляди кожи излязоха 587 кожуха. Капнах от умора. Очите ми взеха да се затварят, почти бях заспал, когато изведнъж скочих разтревожен. Божичко, каква беля ми докараха тези две хиляди овце!

— Но моля ви, успокойте се, каква беля?

— Докторе, от къде да намеря пари за хастар на 587 кожуха?

* * *

Не наричайте никого честен, само защото никога не е имал възможността да краде.

* * *

Ако пикаеш в обувките си, няма да ти е топло дълго време.

* * *

Мошеничеството и кариеризмът са единствените обяснения за успеха на хората, които мразим.

* * *

Истински умен е този, който мисли всичко, което казва, без да казва всичко, което мисли.

* * *

Крадецът е човек, който притежава дарбата да намира ваши неща, преди вие да сте ги загубили.

* * *

Ако във войните умираха тези, които трябва, нямаше да има войни.

* * *

Прозаявката е ням вик.

* * *

— Как е могъл мъжът, който е бил недостоеен да се ожени за дъщеря Ви, да е баща на най-прекрасното внуче в света?

* * *

Съвест е тази част от душата, която се разтваря в алкохол.

* * *

Съвестта не Ви пречи, за да направите каквото и да било. Тя само Ви пречи да му се радвате.

* * *

Юношата е човек, който се държи като бебе, когато не се държите с него като с възрастен.

* * *

След като паднеш, все някой може да дойде да ти помогне.
Никой обаче не ти помага да не паднеш.

* * *

Не е срамно да се родиш беден, нито е срамно да умреш беден.
Но какво лошо има, ако поне в промеждутъка си богат?

Издание:

Автор: Мориц Йомтов

Заглавие: Еврейски вицове

Издател: Издателски център „Шалом“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Художник на илюстрациите: Атанас Йомтов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7484>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.